

Türkiye'nin seçimi: AKP'ye hayır!

Gerçek

Mayıs 2015 / Sayı: 67

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Satılmış sendika istemiyoruz!

MESS hükümeti de istemiyoruz!

Bursa birden bire Türkiye'nin başkenti oldu! Metal işçisi bir nehrin kolları gibi ayrı ayrı akıp sarı sendika Türk Metal'e birlikte vurdu. Renault'dan Tofaş'a, Mako'dan Coşkunöz'e, Valeo'dan Ototrim'e bir sel gibi yayılıyor hareket. Yıllardır Türk Metal'in, kendisinin değil patronların çıkarlarını savunduğunu kavramış olan dev fabrikaların güçlü işçi taburları, tepelerinde patronlarla sendika ağaları arasında kurulmuş olan bu düzeni çatır çatır yıkıyorlar. Bütün Türkiye işçi sınıfı onlara bakıyor. İşçi sınıfı mücadele sahnesine ilk ama devasa adımını nihayet atıyor!

Renault'da ilk büyük zaferini kazandı işçi: işten çıkartılan 16 arkadaşlarının etrafında kenetlendiler ve kararı iptal ettirdiler. Tofaş'ta aynı dayanışma tehlikeyi doğmadan bastırdı. Renault ile Tofaş rakip firmalar. Ama Renault işçisi ile Tofaş işçisi rakip değil sınıf kardeşi. Her ikisinin de karşısında sermaye ile onun kirliliğini yapan sarı sendika var.

Metal işçisi için şimdi her şey birlik içinde mücadelesini ilerletip ilerletmeyeceğine bağlı. Bugün öfke içinde ayağa kalan işçi, Türk Metal'den haklı olarak istifa ediyor. Ama yarın birliğini daha sağlam temellere bağlayacak yolu mutlaka bulmak zorunda. Örgütsüz güç kalıcı olamaz. Bu sel mutlaka kendine bir yatak bulmalı.

Patronların bir dayanağı sarı sendika ise öteki MESS hükümeti. Bu yılın Ocak ayında Birleşik Metal'e bağlı 15 bin işçi greve çıktı. Karşılarında, Schneider, Isuzu, Prysmian, Ejot Tezmac, Mahle, Alstom, Bekaert gibi adları olan kapitalist şirketler vardı. AKP hükümeti yurtdışındaki bakanların bile imzalarını alelacele kalıbına uydurarak topladı, bir gün içinde grevi "milli güvenlik" gerekçesiyle erteleme adı altında yasakladı. En başta da Recep Tayyip Erdoğan'ın imzası. Demek ki bu hükümet için "milli" güvenlik yabancı sermayenin güvenliği imiş! Bu hükümet metal işverenleri örgütünün, yani MESS'in emrine amadedir!

Şimdi halk bu MESS hükümetine bir ders vermeye hazırlanıyor. AKP'nin oyları hızla geriliyor. Daha önce eski koalisyon ortakları cemaatle birbirlerine girmişlerdi. Şimdi birbirlerine de düştüler! Önüne gelen AKP kodamanı Tayyip Erdoğan'a bir laf sokuşturuyor. Başbakan Yardımcısı sıfatını taşıyan Bülent Arınç, AKP'li Ankara Belediye Başkanı Melih Gökçek'i yolsuzlukla suçladı. Halk artık her şeyi anlıyor.

Böylece MESS'in etrafı boşalıyor. Yukarıda destekçisi hükümet gerileyecek. Aşağıda hizmetkârı sarı sendika çökecek. Türkiye işçi sınıfının geri kalanı, hayatlarını kazanmak için çalışırken yitirmek zorunda kalan madenciler, tersane işçileri, inşaat işçileri, mevsimlik işçilerin yanı sıra her türlü taşeron işçisi, asgari ücrete talim eden milyonlar, ama en çok fabrikalarda, toplu taşımada, ulaştırmada, belediyelerde, bacasız fabrika otellerde güçlü sınıf birlikleri olarak çalışan işçiler harekete geçtiğinde, patronlar sınıfı kendini öyle orta yerde yapayalnız bulacak!

Hoş geldin proletarya!

Gerçek

Metal işçisinin seçimi:

Türk Metal'e

Hayır!

Metal işçilerinin mücadelesi, fabrikalardan, işyerlerinden haberler, okur mektupları

2-5

Devrimci İşçi Partisi 1 Mayıs meydanlarındaydı!

8-9

Seçimler: İşçi düşmanlarına oy yok!

10-11

Metal fabrikalarından haberler

Şu an gözler, kulaklar Renault'da

Bosch'ta imzalanan sözleşmeden sonra tüm fabrikalarda tepki oluştu. Benzer şekilde Tofaş'ta da tepkiler var ama sessiz kalınıyor. 6 aydır işten çıkışlar kapalıydı ancak oluşan tepkilerden sonra çıkışlar açıldı. "Beğenmeyen gitsin." diyorlar. Türk Metal temsilcileri karalama kampanyası başlattı. Fabrikada çok yoğun fişleme var. Pazar günü Kent Meydanı'nda yapılan eyleme katıldığım için tehdit edildim. Eyleme katılanları sürekli PKK'lı olmakla ve bölücülük ile suçluyorlar. Vatan, millet muhabbeti ile işçilerin

birliğini bozmaya çalışıyorlar. Sendika temsilcileri ise ilk günden beri hatlara gelmiyor, insan kaynakları odasından çıkmıyorlar. İçerideki işpiyonculardan fabrikanın nabzını yokluyorlar. Böyle olunca da işçiler üzerinde baskı oluşuyor. Bu baskı yüzünden pazar günkü eyleme gelmek isteyip de gelemeyen çok kişi oldu. Şu an işçi alımı devam ediyor ve çıkışlar açık. 5 Mayıs'tan sonra yüzlerce kişi işi bırakabilir. Şu an gözler, kulaklar Renault'da.

Tofaş'tan bir işçi

Bu haydutlar bizim temsilcimiz olamaz

Türk Metal'in daha dün asıp kesen, tehditler savuran işçiye saldıran adamları bugünlerde pek ortada görmüyorlar. İşçiden yanıt aldıktan sonra ortaya çıkacak yüzleri kalmadı.

Tofaş'tan bir işçi

Hani sözleşmede iyileştirme tartışılmazdı?

EYY Türk Metal hani bağlanan sözleşmede iyileştirme yapılamazdı. Bu mesele tartışma konusu dahi olmazdı. Bugün neden Renault ve Tofaş ücretlerde iyileştirmeyi konuşacaklarını açıklıyor. Verirler vermezler

o ayrı. Buraya kadar size rağmen birliğimizle ve bileğimizin gücüne geldik. Bundan sonraki yolu da sizsiz yürüyeceğiz! Elveda Türk Metal!

Tofaş'tan bir işçi

Cevabımız daha çok istifa olacak

Bugün (5 Mayıs) bize yaptıkları saldırı ile sadece istifa edenlerin sayısının ortaya çıkmasını engellediler. Gelip sendika odasında bacak bacak üstüne atıp sağı solu kesenler bir şey başardıklarını mı zannediyor? Son saldırıdan sonra Türk Metal'e ilgili kafasında soru işa-

reti olanların da kararları netleşti. İşçinin bu saldırıya cevabı dalga dalga daha çok istifa etmek olacak. Birliğimizi ve beraberliğimizi koruyacak, tek bir arkadaşımızın bile kartı basmazsa hep birlikte cevap vereceğiz.

Coşkunöz'den bir işçi

Saldırıları, tepkileri fabrika içine taşıdı

Türk Metal'cilerin saldırıları, işçileri yıldırarak bir yana tepkileri daha da arttırdı. Fabrikanın içinde her yerden protestolar yükseliyor.

Yönetim de tedirgin oldu. Sendikamızın isteği ile çıkışların açıldığına dair bir açıklama yapıldı. Türk Metal, yönetime bazı işçilerin işten çıkmak istediğini, o yüzden ortalığı karıştırdığını söylüyor. Ama kimsenin çıkmak istediği, tazminat peşinde olduğu falan yok. Düşünün ki sadece bir vardiyadan 800 kişi istifa için toplandı. Bu mücadelede kararlıyız.

Oyak Renault'dan bir işçi

Satılık sendikalardan hesabı işçiler soracak!

Ben Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve Türk Metal sendikasının örgütlü olduğu bir fabrikada işçiyim. Her ne kadar fabrikada örgütlü bir sendika olsa da şimdiye kadar sendikamızın hiçbir hayrını görmedik. Hatta çoğu zaman patronun çok patroncu olan sendika, bizim haklarımızı savunmak yerine patronun çıkarlarını savunmakta.

Aldığımız ücretler, Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan sendikamız işçileri neredeyse aynı düzeyde. Hatta bazı sendikamız fabrikaların işçileri bizden daha çok ücret alıyor. Hal böyle olun-

ca hem bizim işçiler hem de diğer sendikamız işçiler sürekli "Sendika ne işe yarar ki?" deyip duruyor. Bu durum, binlerce işçinin çalıştığı Manisa'da işçilerin örgütlenmesi önündeki en büyük engel. Zira Manisa sanayisinde en örgütlü sendika Türk Metal, onun da durumu ortada. Bu kötü örnek tüm işçileri olumsuz etkiliyor.

Bursa'da yaşanan süreç de fabrika içerisinde sürekli konuşuluyor. Hepimiz dört gözle Bursa işçilerinin eyleminin sonuçlarını bekliyoruz. Bu hareketliliğin Türk Metal Sendikası'nı sarsacağını düşünülüyor. Bursa'da yaşananların

Manisa'da da yaşanması hiç de beklenmedik bir durum değil. İşçiler çok dolu. Ancak işçiler kendi aralarında örgütlü olmadıkları için tepkilerini hep bireysel olarak gösteriyorlar.

Geçtiğimiz toplu sözleşme sürecinde asgari düzeyde ücret artışlarıyla ve üç yıllık sözleşme süresiyle pek çok hakkımızı kaybettik. İşçinin öfkesi büyüyor. Bu satılık sendikalardan hesap soracağımız günler yakındır. O güne kendi aramızda birlik olarak hazırlanmaya devam etmeliyiz.

Manisa'dan Türk Metal üyesi bir işçi

Gün, tüm metal işçilerinin birleşme, Türk Metal-işveren işbirliğini bitirme günüdür!

Ben 9 yıldır Bosch'ta çalışmaktayım. Uzun bir sendikal mücadele sonucu, toplu sözleşme sürecinde isteklerimiz doğrultusunda daha iyi bir sözleşme yapılabileceğini bildiğimiz için, geri adım atmayıp Türk Metal ve MESS'i zor durumda bırakarak, son on yılın en iyi toplu sözleşmesini imzalattık. Bu sözleşme, Bursa bölgesinde Türk Metal'e bağlı diğer fabrikalarda hareketliliğe neden olmuştur. Bu hareketliliğin 4 ay sonra

başlamasının başlıca nedeni, Türk Metal'in MESS kapsamında başka bir sözleşme yapılamayacağı yalanını söylemesidir. Fabrikada birçok grup, diğer fabrikalardaki işçilerin baş kaldırmasını desteklemiyor. Sebebi Bosch'ta biz mücadele ederken bu fabrikalardan bazı işçi arkadaşların bize saldırmasıydı. Ama şunu kavrayamıyorlar: Bize saldırmaya gelen kişiler, şu an o fabrikalarda mücadele eden işçilere de saldıran, Türk Metal'in

birinci dereceden yalakalığını yapan ve düzenlerinin bozulmasını istemeyen kişilerdir. Renault'da, Coşkunöz'de, Tofaş'ta, Mako'da ve diğer fabrikalardaki işçi kardeşlerimin mücadelesini sonuna kadar destekliyorum. Gün, birlik olma günüdür. Tüm metal işçilerinin birleşme ve Türk Metal-işveren işbirliğini bitirme günüdür.

Bosch'tan bir işçi

Kaygıları gidermenin yolu birlik olmaktan geçiyor

Fabrikada işçiler kararlı. Mutlaka birlik olmamız lazım. Türk Metal'den istifa etmek herkesin aklına yatıyor ama insanların kafasında "Acaba kaç kişi istifa edecek?" sorusu var. Ayrıca hareketin merkezi Renault olarak görülüyor ve orada olanlar genel havayı etkiliyor. Fabrikalardaki durum biraz şöyle: Nasıl insanlar AKP'nin hatalarını ve yanlışlarını görüyor ama daha kötüsü olur dü-

şüncesi ile ona oy vermeye devam ediyorsa, işçilerin arasında da mevcut durumun daha kötüye gitmesi korkusu var. Ancak tüm bu korkuların üstesinden gelmenin tek yolunun birlik içinde hareket etmek olduğunu biliyoruz. Tek bir arkadaşımızın bile başına bir şey gelirse hep birlikte cevap vermeye kararlıyız.

Coşkunöz'den bir işçi

Koşullarımız gitgide kötüleşiyor!

Çalıştığımız fabrika, Mudanya'nın önde gelen bir kuruluşu. Birleşik Metal-İş sendikasına üyeyiz. Geçmişte fabrikanın adı Siemens iken bu fabrikada çalışan işçi rahatlıkla evlenebilirdi. Koşullar iyiydi. Zaman içinde haklarımız ve koşullarımız kötüleşti. Bugün dört yıllık bir işçinin saat ücreti ortalama 6 lira. Bu yaptığımız işe göre çok düşük bir rakam. Ayrıca işçi sağlığı da kötü durumda. Özellikle iki bö-

lümde çalışanlar yoğun bakır ve plastik tozu soluyor. Bunların kanser ve değişik hastalıklara yol açtığını okuyoruz, belgesellerde izliyoruz. Aslında herkes durumun farkında ama işçilerin çoğu krediye girmiş, borç batağında. Bu da haksızlığa tepki göstermek yerine çoğu zaman boyun eğmeye neden oluyor. Ama birlik olup mücadele etmeden de hiçbir şeyin iyiyeye gittiği yok.

Prysmian'dan bir işçi

Sorunlar çözülmezse yangın er ya da geç burayı da saracak

1 Mayıs'tan hemen önce işten çıkarmalar başladı. Bu işten çıkarmaların tam nedeni açıkça bilinmiyor. Ancak grup liderleri Bursa'da Türk Metal'e karşı eylemleri destekleyenlerin, sosyal medyada paylaşımlarda bulunanların atıldığını söylüyor. Bursa'daki eylemlerden sonra ne olduysa daha önce vermeyi reddettikleri sözleşmelerin çeklerini bir anda verdiler. Sendikacılar ise pek ortada görünmüyor. Kendi arasında konuşan işçiler göz hapsine alınıyor. Yoğun bir tedirginlik var. Herhalde Tofaş'ta başlayan hareketin buraya da sıçramasından çekiniyorlar. Tabii ki burada da sorunlar ortak. Bu sorunlar çözülmeden mücadelenin Ford'a da sıçraması kaçınılmaz.

Ford Otosan'dan bir işçi

Metal İşçisinin Sesi: Saldırıları metal işçisini yıldırılmayacak

5 Mayıs'ta binlerce metal işçisi Türk Metal'den istifa etmek için bir araya geldiğinde Türk Metal'in temsilcilerinin yönlendirdiği kişiler tarafından saldırıya uğradı. Anayasal haklarını kullanmak isteyen arkadaşlarımızdan yaralananlar oldu. Adları sendika temsilcisi olan ama özünde patronların ve

sarı sendikamızın işçileri zapturapt altına almak için kullandığı mafya bozuntularının saldırısı, Türk Metal'in ne olduğunu bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortaya koydu. Coşkunöz ve Tofaş baş temsilcilerinin ve Renault temsilcilerinin yönlendirdiği saldırıda amaç işçileri yıldırarak Türk Metal'in pat-

ronlarla birlikte işçilerin sırtından geçindikleri düzeni korumaktır. Bu saldırıları işçileri yıldırılmamalı, işçiler daha örgütlü ve daha büyük bir birlik içinde saldırılara karşı koymalıdır. Sendika üyesi olmak da istifa etmek de anayasal haktır. Nitekim işçiler daha çok, istifa ederek ve birliğini bozmayarak bu sal-

dırlara hak ettiği cevabı verecektir. Ne Renault ne Mako ne Coşkunöz ne Tofaş yönetimleri bu saatten sonra "bu sizinle sendikamız arasındaki bir sorundur" diyemez. Eğer söyledikleri gibi bu şirket yöneticileri tarafızlırsa referandum sandıkları kurulur, işçilerin kararına saygı gösterilir. İsteyen başka sen-

dikaya üye olur, isteyen sendikamız kalır dayanışma aidatı öder, hala isteyen ve vicdanı ahlaki elveren varsa da Türk Metal'le yoluna devam eder. Fabrikalarda referandum sandıkları kuruluncaya ve işçiler özgür iradelerini ortaya koyuncaya kadar mücadele sürmeli.

Metal İşçisinin Sesi

Levent Dölek

Metal işçisi nasıl kazanır?

Bursa'da deprem var. Renault, Tofaş, Mako, Coşkunöz ayakta! İşçiler Türk Metal'i istemiyor. Önce protesto ve eylemler yapıldı, sonraki adım toplu istifalar oldu. Bursa'nın dışında tüm metal sektörünün gözü kulağı bu fabrikalarda. Dahası bu gelişmeler tüm Türkiye işçi sınıfının kaderini etkileyecek cinsten.

Öncelikle ne ile karşı karşıya olduğumuzu iyi tanımlamalıyız. Bu kendiliğinden gelişen bir işçi hareketi. İçinde biz de dahil olmak üzere bilinçli ve öncü işçiler var. Ancak şu anda harekete plan, program ve sınıf bilinci değil, kendiliğindenlik ve öfke yön veriyor. Bursa'da Kent Meydanı'nda toplanarak Türk Metal'i protesto eden işçilerle yaptığımız görüşmelerde bunu açıkça gördük. İşçi öfkeli, Türk Metal'e ders vermekte de kararlı ancak önünü göremiyor. Bunun başlıca sebebi kendine öncü misyonu biçen bazı oluşumların işçinin kendiliğinden öfkelerini harlamayı öncülük zannetmesi.

İşçiler Türk Metal'e öfkeli ve diğer sendikalara da güvenmiyor. Bu durumda ortalama her işçinin aklına gelecek olan ilk seçenek bir sendikaya geçmeksizin Türk Metal'den topluca istifa etmek. Ancak bu seçenek çok basitçe görülebilecek önemli sakıncalar barındırıyor. Öncelikle istifa işlemi mevcut sistemde resmen sadece Türk Metal yöneticileri tarafından görülebiliyor. Böylece Türk Metal ve patrona harekete katılanların tam sıralı listesi sunul-

muş oluyor. Dahası siz ne kadar masalar oluşturup istifayı toplu olarak yapsanız da Türk Metal'e istifa eden işçi sayısını manipüle etme olanağı veriyorsunuz. Nihayet işçiler Türk Metal'i cezalandırmak istiyor ama eylemin sonucunda yine toplu sözleşmeden yararlanmak için dayanışma aidatı Türk Metal'e ödenecek, toplu sözleşme de geçerli olmaya devam edecek.

Sorumlu bir önderliğin işçilerin kendiliğinden öfkesine ve içgüdülerine teslim olmadan gerçekleri apaçık ortaya sermesi gerekir. Bu gerçekler işçilerin bazı eğilimleriyle ters düşse de kuyrukçulukla öncülüğü ayrıran çizgi buradadır. Öncelikle Bursa'da görüştüğümüz onlarca metal işçisine söylediğimiz gibi yanlış ya da eksik de olsa bir kararı uygulamak kararsız kalmaktan yeğdir. Dolayısıyla işçilerin bir kısmının coşkulu bir şekilde yöneldiği gibi istifa edilecekse de bu topluca ve örgütlü biçimde gerçekleşmeli. Bunun için fabrikalarda komiteler kurulması ve bu komitelerin temsil gücüne sahip karar alıcı organlar olarak yapılması çok önemli. Bu aşamada istifa eylemi en iyi karar olmasa da işçilerin sağlam durması ve bir kişinin bile işten çıkarılması halinde toplu tepki göstermesi esas önemli olan.

Bundan sonrasında metal işçisi başlattığı işin ne kadar büyük bir iş olduğunun farkına varmalı ve geri kalan süreci sabırla, planla ve programla sürdürmelidir. İşçiler bizim sorumuz işverenle değil sendikayla diyor. Büyük ve ölümcül bir yanıltır bu! Söz gelimi Renault "bu iş bizi ilgilendirmez, sorun sizinle sendika arasında" dediğinde topu taca atıyor. İşçinin elindeki tek yaptırım olan üretimden gelen gücü kullanmasını işçilerin "biz fabrikamıza zarar

vermek istemiyoruz" şeklindeki iyi niyetini suistimal ederek engellemek istiyor. Oysa Türk Metal her yerde işverenle birlikte çalışıyor. Mücadelenin ilk aşamasında Renault'da, Mako'da, Tofaş'ta ya da Coşkunöz'de değil de ta Kocaeli'de Ford Otosan'da işçi kıyımı oluyorsa bu işverenin Türk Metal ile ortak hareket etmesindedir. Metal işçilerinin canlılığından korktuğu ve olası iş bırakmalardan çekindiği için ilk aşamalarda Bursa'da çıkarma olmadı. İşçi mücadelenin ateşini biraz söndürüversin, Bursa'da da karşılaşılabilecek şey aynı olacaktır.

Bursa'da değil ama hareketin çok daha derinden geliştiği başka yerlerde işçiler içinde Türk Metal'i içeriden dönüştürme düşünceleri var. Bu da büyük ve ölümcül bir hata. Türk Metal'i dönüştürmek, Türk Metal'de temsilcilerin ve delegelerin özgür seçimlerle belirlenmesini istemek ve öncü işçilerin şube yönetimlerini ele geçirmesini düşünmek, fabrikaların insan kaynakları müdürlerini işçilerin seçmesini düşünmek kadar hayalciidir. İşçileri oyalamak ve Türk Metal'e başları kesmesi için zaman tanımaktan başka anlamı yoktur. Metal işçisinin örgütlenmesi kendini açıktan gösterdiğinde bu Türk Metal'i içeriden değiştirmek üzere değil toptan Türk Metal'i değiştirmek üzere yapmalıdır.

İşçiler, biz başka sendika değil sendikasızlık istiyoruz diyorlar. Bu üçüncü büyük ve ölümcül hatadır! Kendiliğinden bir hareketin, sendikasızsız kalarak yıllara yayılan bir süreklilik sağlaması çok zordur. Bu hareket örgütlü ve kararlı bir nitelik kazanmak zorundadır. Bunun adresi de mutlaka alternatif bir sendikadır. Bu sendika yeni kurulacak bir metal sendikası olamaz. Bu hareket için intihar

demektir. Son derece umut verici bir işçi hareketini daha işin başında işkolu barajının suları altında boğmak anlamına gelir. Ancak daha önemlisi şudur ki bu hareketin kapsamı ve potansiyeli Türk Metal'e isyan etmekten çok daha ötededir. Muhataplarımızı düşünelim: Renault, Fiat, Ford, Koçlar, Coşkunözler ve diğerleri... Ulusal ve uluslararası sermayenin ağababalarından bahsediyoruz. Daha açık konuşalım: Türkiye'yi yönetenlerden bahsediyoruz!

Böyle büyük bir mücadelenin fitili ateşlenmiş durumda. Bu mücadele dar bir bakış açısıyla, sektör dürtülerle ele alınamaz. 1998'in ya da 2012 sürecinin bir tekrarı değil, fazlasını hak ediyor metal işçisi ve Türkiye işçi sınıfı. Bu mücadele başarıya ulaşırsa bu sadece daha iyi sözleşmeler değil bambaşka bir Türkiye demektir. Ne seçimler ne başka bir şey; Türkiye'nin kaderini metal işçisi çizecektir! Hal böyle iken metal işçisi bilerek ya da bilmeyerek sermayenin ağababalarını ve onların devletini karşısına almışken, sektör bir bağımsız sendika macerası değil metal işçisini birleş-

tiren bir sendikal tercih gerekir. Kaynağını fabrikalardaki işçi inisiyatiflerinden alan ve bunu işçi sınıfının örgütlü kesimleriyle buluşturan bir güç gerekir. İşçilerin sürecin gidişatına göre iradelerini yansıtabileceği, hesap soracağı bir merci gerekir. Bu bir facebook sayfası olamaz. Mevcut koşullarda bu ancak bir sendika olabilir. Bu konuda adres tüm eksiklerine rağmen bu yılın Ocak ayında greve çıkan, temsilcilerini ve şube yönetimlerini özgür seçimler yoluyla belirleyen, şu ya da bu şekilde başka sektörlerden onbinlerce işçiyle bir konfederasyon çatısında buluşan, uluslararası sendikal hareketle dayanışma içindeki Birleşik Metal'dir. Bu hareketin Birleşik Metal'e yönelmesi Birleşik Metal'in olumlu yönlerini ileriye taşıyacağı gibi bu sendikanın eksiklerini gidermesi, bürokratik eğilimlerin silinmesi için de gerekli gücü ve canlılığı yaratmanın tek yoludur.

Biz işçi sınıfına her zaman gerçekleri söyledik. Kimilerinin hoşuna gitmeyebilir ama sadece ve sadece gerçekler devrimcidir.

Metal işçisi çıkışları direnişle durdurdu, ücret artışı masaya geldi

5 Mayıs'ta binlerce metal işçisi Türk Metal'den istifa etmek için bir araya geldiğinde Türk Metal'in temsilcilerinin yönlendirdiği kişiler tarafından saldırıya uğradı. Anayasal haklarını kullanmak isteyen işçilerden yaralananlar oldu. Türk Metal'den istifa için toplanan işçilere saldıranlar işçiyi yıldıracağını düşünürken direniş ve mücadele tüm fabrikaları sardı. Sadece Renault ayağa kalkma-

dı; Tofaş da tüm geceyi eylemlerle geçirdi. Oyak Renault'da gece vardiyasına gelen işçiler 16 işçi arkadaşlarının kartlarının basmadığını öğrenince içeri girmediler, bir önceki vardiya da dışarı çıkmadı ve üretim durduruldu. Fabrikanın önüne polis gelse de işçilerin kalabalığı ve kararlılığı arttı. Daha önce, tek bir arkadaşımızın bile kartı basmazsa (işten çıkarılırsa) iş başı yapmayacağız diyen Re-

nault işçisi kararının arkasında durdu ve haksızlığın karşısında tek vücut oldu. Saatler süren eylemin ardından yönetim işten çıkartmaları iptal ettiğini duyurdu. Ayrıca işçilerin ücret artışı taleplerinin Fransa'daki merkezle konuşulacağına dair söz verdi. Bunun üzerine, sabaha karşı üretim yeniden başladı. Tüm geceyi eylemlerle geçiren Tofaş ise, ertesi gün 16:30 vardiyası girişi kitlesel bir eyleme sahne oldu. İki vardiya da 1 nolu kapıda buluşarak hep birlikte taleplerini haykırdı. Sarı sendika Türk Metal'i protesto etti. Renault'da olduğu gibi gece yapılan eylemlerden dolayı çıkışların olabileceği düşüncesiyle Tofaş işçileri garanti alıncaya kadar eylemini sürdürdü. Servislerin hemen hepsi boş kalktı. Bantlarda iki saat üretim durdu.

Servislere binen az sayıda işçi ise birlik beraberliği bozdukları için yuhalandı ve protesto edildi. Eylem sürerken Tofaş yetkilileri işçileri ziyaret ederek eylemlere saygı gösterdiklerini söyledi ve hiçbir işçinin çıkarılmayacağına dair garanti verdi. Ayrıca işçilerin ücretlerin artırılması yönündeki taleplerinin de işçiler Türk Metal'e üye olsa da istifa etse de masada olduğu ve tartışılacağı duyuruldu. Böy-

lece Renault'dan sonra Tofaş'ta da işçiler ilk başarısını elde etmiş oldu. Metal işçisi birlik ve mücadele ile kendi yolunu açıyor. Mako, Coşkunöz'den sonra Valeo'da da eylemler başladı. Arçelik de istifalara hazırlanıyor. Ford Otosan er ya da geç bu kervana katılacak. Metal işçisi direnişle kazanıyor. Türk Metal saltanatının ise adım adım sonu yaklaşıyor.

Fabrikalardan haberler

Tuzla Gemi A.Ş.'de direndik ve kazandık!

Merhabalar. Vicdani sorumluluğumu yerine getirerek, iş cinayetine kurban giden arkadaşım Tamer Şeyhun lehine ifade verdiğim için Tuzla Gemi Tersanesi patronu beni ahlaksızca, güvenlik eşliğinde işten attı. İşten atıldığım sırada üyesi olduğum Dok-Gemi-İş Sendikası ve sendikanın işyeri temsilcisi her ay sendikaya aidat ödediğim halde bana sahip çıkmadı. Ben de bu durumu gururuma yediremeyip DİSK Limter-İş sendikasıyla yardım istedim.

Limter-İş bu haklı davamızda yanımızda yer aldı ve direniş başlattık. Haksızlığa ve sömürüye karşı 29 günlük direnişimiz boyunca çok badireler atlattık. Rüzgâr çadırımızı uçurdu, atletimize kadar ıslandık, üşüdük, tahta

palet kırarak ateş yakıp ısındık, yine de yılmadık. Kararlıydık, kazanacaktık; çünkü haklıydık. Direniş süresince bildiriler dağıtarak tersane işçisi arkadaşlarımızı hakları konusunda bilgilendirdik. Tuzla tersaneler havzasında, iş cinayetlerine karşı sessiz kalınmaması gerektiğini, bizim de bu konuda birer örnek teşkil ettiğimizi söyledik. Taşeron çalışan arkadaşlarımızın tersanenin tüm baskı ve dayatmalarına karşın boyun eğmediler, bizden selamı kesmediler. Tersane yetkilileri pervasızlaştılar, cami hocasına kadar gidip "Bunlara su vermeyin." diyecek kadar alçaldılar.

Her türlü ayak oyununu denediler ama başaramadılar. Sonuçta kararlı tutumumuzu, hakkımızı al-

madan gitmeyeceğimizi anladılar ve arayış içine girdiler. CHP'nin bölgedeki milletvekili adaylarına gidip, onlardan bile yardım istemişler. İş cinayetleriyle kamuoyu yaratmamızdan çekinip Tuzla belediye başkanından aracılık etmesini talep etmişler. 1 Mayıs'tan bir gün önce, patronun avukatları eşliğinde imzalanan protokol ile kazanılmış haklarımızın hepsini aldım. Zafer direnen işçinin oldu! Açtığımız bu ışıklı yolda, tersane işçisi arkadaşlarımız yürüyecek ve "Hak verilmez alınır." şiarıyla mücadele büyüyecek. Direnişimiz boyunca desteğini esirgemeyen Gerçek Gazetesi ve emeği geçen tüm işçi sınıfı dostlarına selam olsun!

Tersane işçisi Eyüp

Bu ülkede işçiyse kölesin

Bu ülkede işçiyse kölesin. En iyi patron bile haklarını vermiyor. İş güvenliği yok. İş güvenliği eğitimi veriliyor, sonra eğitim verdikleri ispat olsun diye imza attırıyorlar. Ancak daha sonra işçi ölmüş, umurlarında değil. Çünkü "Ben eğitim verdim, imza da attırdım." diyorlar. Milyonlarca insan bu ülkede 900 TL'ye çalışıyor. Bir ev kirası en

az 400 TL. Nasıl geçecek bu insanlar? Bir yere gezmeye gidemiyorlar. İşten eve, evden işe monoton bir hayat yaşıyorlar. AKP böyle, bundan önceki hükümetler de böyleydi. Başa gelen sadece kendi cebini doldurmak için çalışıyor.

Gemlik Borçelik'ten bir işçi

Bu köleliğin bitmesini istiyorum!

Ben Uludağ Üniversitesinde Kredi Yurtlar Kurumunda taşeron olarak çalışmaktayım. Hiç tanımadığımız kişiler tarafından sömürülmekteyiz. Bir kişinin ağzına bakmaktayız, o ne derse akıbetimiz ona bağlı. İş güven-cemiz yok. Çalışma saatlerimiz

uzun ve belirsiz. Maaşlarımız yatması gereken günde yatmıyor. İşten çıkartılanların kıdem tazminatı hakkı yok. Artık bunun sona ermesini, bu köleliğin bitmesini istiyorum.

Bursa'dan bir taşeron işçi

Zorla çalıştırma kampındayız sanki

Ben çocuk bakım evinde temizlik işi yapıyorum. Taşeron olarak çalışıyoruz burada. Tamam, temizlik bizim işimiz ama toplu şekilde su gelir, biz taşırız. Binadan binaya kocaman dolaplar taşınacak, biz taşırız. Bahçe temizlenecek, biz temizleriz. Yapmama gibi bir şansın yok. Taşeron işçiyiz diye nerede bir iş varsa bize yaptırıyorlar. Üzerimizde sürekli psikolojik baskı var. Geçenlerde bir arkadaş bu ağır çalışmaya dayanamadı ve sonunda fenalaştı. Ambulans gel-

di, hastaneye götürdüler. Hemen arkasından tutanak tutmuşlar. Ne diye? İzinsiz işten gitti diye! Sanki başka bir yere gitti. Hastalandı ve hastaneye gitti sonuçta. Sonra arkadaş hastaneden rapor aldı, idareye verdi. Neredeyse doktorun raporunu bile kabul etmeyecekler. Sabah işe geliriz, akşam eve gideriz. Gün içerisinde ne molamız olur ne izin alma şansımız. Şartlar çok ağır burada ama çalışmaya da mecburuz.

Ankara'dan taşeronda çalışan bir kadın işçi

Örgütlülüğe devam edip işbaşı yapmak istiyoruz

Bizler TÜVTÜRK araç muayene işçileriyiz. İşveren keyfi uygulamalarına karşı Tümtis'te sendikalaştık ve işten atıldık. Buna karşılık 80 günü geçen direnişimiz, 27 kişi ile Gebze'de, 21 kişi ile de Köseköy istasyonunda devam ediyor. Çoğunluğu sağladığımız halde işveren, yetkili yer olmayan Ankara'da çoğunluğa itiraz davası açtı. Geldiğimiz noktada, kapı önünde sendikamızla beraber direnişimize devam ederken, örgütlülüğümüzü dağıtmak için işve-

ren bizlere bulunduğumuz yer haricinde çeşitli bölgelerde (İstanbul, Ordu, Hatay vs.) iş teklifleri yaptı. Ancak hiçbirimiz tabii ki bunu kabul etmedik. Bizim amacımız, sendikamızla beraber önünde direndiğimiz istasyonda örgütlülüğe devam edip, işbaşı yapmak!

TÜVTÜRK Gebze ve Köseköy'de direnen işçiler

Nasırlı ellerimizle bu sömürü düzenini yıkacağız!

Ben Bursa'da kafede çalışan bir turizm işçisiyim. Çalışma şartlarımız çok ağır. Ben mutfakta üretim bölümünde çalışıyorum. Sigortalı olmamıza rağmen izinli gün ve mesai ücretlerimizi ödemi-yorlar. Garson olarak çalışan arkadaşlarımız ise yüzde hesabına göre çalıştırılıyor. İşler çok olduğunda yüksek, az olduğunda düşük ücret alıyorlar ya da hiç ücret alamıyor hatta işe çağırılmıyorlar. Esnek çalışma uyguluyor. Günde 12 saat çalışmalarına rağmen hiç ücret alamadıkları günler oluyor. Böyle durumlarda işletmeye hesap sorduklarında "Dün çok almıştın, bugün hak isteyemey-sin." deniliyor ve susturuluyorlar. Şu sıralar işletme, iki hafta boyunca haftalık ücretlerimizin yarısını keseceğini söylüyor. Bunun

sebebi de işletmenin borçlarının olmasıymış. Milyarlarca yatırım yapan işletmenin borçları varken, sanki ödenen iki kuruş parayla bir ay geçinmeye çalışan işçilerin hiç borcu yok. Bir kez daha anlıyoruz ki işçinin sırtından geçinen bu azınlık, her iş kolunda böyle çalışma koşulları yaratarak modern köleliğin koşullarını oluşturuyor. Yaşam koşullarımızı psikolojik, sosyolojik ve ekonomik yönden olumsuz etkileyen bu baskı makinesinin çarklarını kıracak olan biz işçilerin örgütlenmesidir. Tüm iş kollarında patronların işçi sömürüsü politikası aynıdır: Kan emicilik. Ama şunun bilincindeyiz: Nasırlı ellerimizle bu sömürü düzenini yıkacağız!

Bursa'dan bir turizm işçisi

Kriz geliyor ekonomi nereye?

Türkiye ekonomisi hızla sıkıntılarla dolu bir döneme giriyor. Bunun göstergeleri ortadadır:

- Büyüme gittikçe yavaşlamaktadır. 2013'te yüzde 4,2 iken 2014'te yüzde 2,9'a düşmüştür.
- Bundan daha önemlisi, bu düşüşte yatırımların gerilemesinin payıdır. Toplam yatırım 2013'ten 2014'e yüzde 1,5 oranında azalmıştır. Ekonomiyi esas olarak iki faktör sürükleyiyor. Biri ihracattır. Bu elbette dünya ekonomisinin (aşağıda değineceğimiz) kritik durumundan etkilenmektedir. Öteki ise kamu tüketim harcamalarıdır. Bunun önünde ise bir süre sonra bütçe açığı ciddi bir sınıra ulaşacaktır. Yani geçici olmak zorundadır. Sermaye birikimi yeniden ayağa kalkmazsa ekonomi toparlanamaz.
- Ekonomik büyümenin içinde kriz eğilimlerini en çok ortaya koyan sanayi üretimidir. Bu gösterge Ocak 2015'te bir ön-

ceki yılın ocak ayına göre yüzde 2,2 daraldı.

- Enflasyon, Merkez Bankası'nın tahminlerinin ötesine geçerek yüzde 7,6'ya yükselmiş durumda.
- Türk Lirası'nın ABD Doları karşısında değeri bir yıl içinde 2,14'ten 2,70'e geriledi. Üstelik bu süreç içinde Merkez Bankası'nın döviz rezervleri de yavaş yavaş eriyor.
- İşçi sınıfını en yakından ilgilendiren işsizliğe gelince, işsizlik istatistikleri -gerçek durumu gizlemesine rağmen- yükselişi yansıtıyor. Son açıklanan rakam olan yüzde 11,3 dünya çapında Büyük Depresyon'un başladığı 2008-2009 dönüm noktasından bu yana en yüksek rakam.
- Dış ekonomik ve finansal durumu bakımından (dış açık, rezervler, devlet ve şirket borçları vb.) Türkiye orta gelirli ülkeler arasında Rusya,

Brezilya, Endonezya ve Güney Afrika ile birlikte en riskli beş ülkeden biridir.

Kısacası, ekonomik durum gözle görülür biçimde bozuluyor. Üstelik bu, petrol fiyatlarında bir yıl içinde görülen yarı yarıya düşüşe rağmen gerçekleşiyor! Durum açıkça kötü. Peki, bundan sonra ne olur? Bu soruya cevap verebilmek için hem dünya çapında duruma bakmak gerekir hem de Türkiye'nin siyasi koşullarına.

Tehditler: Dolar, avro, Erdoğan!

Önümüzdeki dönemde Türkiye'yi üç büyük tehlike bekliyor.

Bunlardan ilki Amerikan Merkez Bankası Federal Reserve'in (kısaca Fed diye anılıyor) faizleri yükseltmesi. 2008'de Büyük Depresyon patlak vereli beri ABD ekonomisinin sıfır faizle ayağa kaldırılması belirli bir aşamaya geldi. Büyüme hızı artıyor, işsizlik kısmen geriliyor. Ama bir yandan da ucuz para 2008'de yaşanan tür-

den bir finansal krizin temellerini yeniden hazırlıyor. Bu yüzden Fed bir süre önce faizleri bir aşamada yükselteceğini açıkladı. Bu, sıcak paranın bizim gibi ülkelerden ABD'ye doğru kaçmasına yol açar. 1994, 1999 ve 2001 krizlerinin ardındaki belirleyici nedenlerden biri budur.

AB üyesi ülkelerin ortak parası avro tehdit altındadır. Yunanistan'da halkın kemer sıkmaya karşı büyük tepkisi dolayısıyla 25 Ocak'ta iktidara gelen Syriza ile AB ve İMF anlaşamadığı için ülke adım adım iflase sürüyor. Yunanistan avro sisteminden ayrılırsa, avronun kendisi büyük bir sarsıntı geçirebilir, Avrupa ekonomisi bugünkünden çok daha ağır bir çöküntü içine düşebilir. Bu da ekonomisi büyük ölçüde AB'ye bağlı olan Türkiye'yi ciddi şekilde etkiler.

Tayyip Erdoğan siyasi bakımdan düşüşe geçtiği için, Türkiye'yi altüst edecek politikalara yüzünü dönmüş bulunuyor. Bunun ilk

işareti Kürt sorununda "çözüm" masasına attığı tekmedir. Ama 7 Haziran seçimlerinin sonuçları Türkiye'ye çok daha büyük bir istikrarsızlık iklimi getirebilir. Türkiye kendine benzer ülkelere kıyasla, yukarıda sözü edilen uluslararası istikrarsızlık faktörlerinden, çok daha sert bir şekilde etkilenmektedir.

Öyleyse, 7 Haziran seçimleriyle açılacak dönemde Türkiye ciddi bir ekonomik kriz tehdidi ile karşı karşıyadır. Elbette bu birçok somut koşula bağlıdır ama belirgin bir ihtimaldir. İşçi sınıfının öncü kadrolarının bu tehlikeyi görerek; burjuvazinin saldırısına karşı sınıfın savunulması amacıyla alternatif ekonomik programını oluşturması, sendikaları kriz içinde sertleşecek mücadelelere hazırlaması, en önemlisi siyaset masasına yumruğunu vurması gerekiyor. Sınıfa bir devrimci parti gerekiyor. Bu mücadeleye bütün sınıf bilinçli, mücadeleci, öncü işçiler omuz vermelidir.

Vatan Kablo'ya sendika girecek!

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde bulunan Vatan Kablo'da çalışan işçiler, kötü çalışma koşulları nedeniyle Şubat ayından itibaren DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başlamıştı. Patron, işçilerin sendikalaşmasını engellemek için ilk etapta 11 işçiyi işten attı. İşten çıkarmaların ardından işçilerin 7 Nisan'da fabrika önünde başlattıkları direniş devam ediyor. Fabrika'nın içinde ise amirlerin sendikadan istifa etmeleri yönünde işçiler üzerindeki baskısı sürüyor. Tüm baskılara rağmen sendika toplu sözleşme yapacak örgütlülük düzeyini korusa da Vatan Kablo patronu, sendika ile görüşmeyi kabul etmiyor.

Vatan Kablo işçileri bir yandan fabrika önündeki direnişini kararlılıkla sürdürürken diğer yandan da seslerini duyurmak için çeşitli eylemlerine de devam ediyor. 17 Nisan'da Çorlu'da gerçekleştirdikleri bir yürüyüşün ardından adliye

binasına giderek en temel anayasal haklardan biri olan sendikalaşma hakkını gasp eden patron ve fabrika yetkilileri hakkında suç duyurusunda bulunan işçiler, 1 Mayıs'tan hemen önce de İstanbul'a gelerek Vatan Kablo'nun üyesi olduğu TUSKON önünde bir eylem gerçekleştirdiler.

Fabrika içinde sendikalaşma mücadelesini kırmak için baskı uygulayan, gözdağı veren, işten çıkaran patron çareyi işten çıkarılmaya devam etmekte arıyor. 6 Mayıs itibarıyla işten çıkarılan işçi sayısı 21'e ulaşmış durumda. İçeride sendikalı çalışma hakkına sahip çıkan işçiler, bu kez de direniş çadırında yerlerini alarak mücadeleye devam ediyor. İşçiler, hem fabrika içinde örgütlenme çalışmalarına devam ederek hem de fabrika önünde direnişi büyütürken, sendikayı Vatan Kablo'ya sokana kadar mücadele etmeye kararlı olduklarını söylüyorlar!

Emekçinin sözü

Taksim yolunda işçi sınıfının sesi olduk!

Tersane işçileri olarak sabah erken kalkıp İçmeler Köprüsü'nde buluştuk. Devrimci İşçi Partisi'nden (DİP) arkadaşlarla beraber "Taşeron Yasaklansın Herkese Güvenceli İş" talebimizin yazılı olduğu pankartımızı açarak bir süre servis durağında bekledik. Tersane işçisi arkadaşlarımıza 1 Mayıs çağrısı yaptık. İşçinin Sesi Tuzla bültenlerimizi dağıttık. Daha sonra yolu kapatarak Tuzla Gemi'ye doğru yürüyüşe geçtik. "Yaşasın 1 Mayıs", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "İşçiyiz güçlüyüz devrimlerde öncüyüz", "Taşeron yasaklansın", gibi sloganlarla Tuzla Gemi Tersanesi'ne kadar geldik. Burada 29 gündür Limter-İş sendikasının desteğiyle direnişte olan ve direnişleri zaferle sonuçlanan tersane işçisi arkadaşlarımızı ziyaret ettik. Basın açıklamasına katıldık. Buradaki işçi arkadaşlarla beraber Beşiktaş'a doğru yola çıktık. Polislin türlü engellerine rağmen pankartımız-

la birlikte Beşiktaş Meydanı'na girdik. Buradaki kitle tarafından coşkuyla karşılandık. Bağımsız bir işçi-emekçi inisiyatifinin iradesini yansıtması ve "taşeron yasaklansın güvenceli iş" talebimizi vurguladığı için, en anlamlı pankart bizimkiydi belki de. Beşiktaş'taki kitle coşkuyla 1 Mayıs'ı kutlarken sendika başkanları ve milletvekilleri de polislerle görüşüyor, Taksim'e çıkmakta kararlı olduklarını söylüyorlardı. Görüşmeler boşa çıktı ve polis

meydandaki kitleye tazyikli su, biber gazı ile saldırmaya başladı. Ara sokaklara ve binalara doğru kaçan kitleye karşı polis, burada da plastik mermi ve biber gazı kullandı. Daha sonra eylemcileri darp ederek gözaltına alan polisler bir de halkı suçluyorlar. Ama bizi yıldırılmazlar. Bütün işçiler birleşin! Kurtuluş sosyalizmde! Orak-çekiç yukarı daha daha yukarı! Biji yek Gulan!

Tuzla tersanelerinden bir işçi

Devrimci Marksizm Okulu dersleri devam ediyor

Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) düzenlediği Devrimci Marksizm Okulu'nun ilk dersi, bu yıl İstanbul'da 16 Nisan'da, "Neden Devrimci Marksizm: Sınıflar, sınıf mücadelesi, ideoloji, devrim"

başlıklı seminerle gerçekleştirildi. İlk ders, DİP üye ve militanlarının, farklı sektörlerden işçi ve emekçilerin, üniversite ve lise öğrencilerinin ve sınıf dostlarının yoğun katılımıyla son derece verimli geçti.

Devrimci Marksizm Okulu, yoğun okuma programı, teorik arka planı ve güncel siyasetle sınıf mücadelesi deneyimlerinin bu arka plan çerçevesinde ele alındığı seminerler ve ardından yapılan tartışmalarla önümüzdeki dönemde de devam edecek. Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz şif-

arıyla, önümüzdeki mücadelelere tüm militanların daha donanımlı bir şekilde hazırlanması amacıyla düzenlenen Devrimci Marksizm Okulu, sınıflı toplumların yapısı, devlet, emperyalizm ve savaş, ulusal sorun, Leninist parti ve dünya partisi gibi konuları ele alacak.

Devrimci Marksizm Okulu'nun hem önceki döneme ait hem de bu dönem yapılacak seminerlerinin videolarını internet üzerinden de Gerçek Gazetesi sitesi ve Gerçek Gazetesi Youtube kanalı aracılığıyla izlemek mümkün.

Soma katliamı davası: Patron aklamama, delil karartma, halktan kaçırma!

13 Mayıs 2014 tarihinde gerçekleşen ve 301 maden işçisinin katledildiği Soma katliamının birinci yıldönümüne sayılı günler kaldı. Geçen bu süre boyunca katliamın sorumluları yargılanmadıkları gibi ellerini kollayarak yaşamlarını sürdürmeye devam ettiler. Sanıklar, ancak katliamın üzerinden 11 ay geçtikten sonra mahkeme karşısına çıkartıldı. 8'i tutuklu olmak üzere toplam 45 kişinin yargılandığı, 13 Nisan 2015 tarihinde Akhisar'da başlayan Soma katliamının ilk duruşması iki hafta sürdü. İkinci duruşma 15 Haziran'a ertelendi. İlk duruşma boyunca yaşananlar, bir katliamın nasıl gerçekleştirildiğini ve işçilerin katledilmesine neden olan sömürü sisteminin nasıl acımasızca işlediğini anlamak açısından oldukça önemli dersler içeriyordu.

Mahkemenin 11 ay sonra toplanması katillere yaradı

Öncelikle şunu açıkça belirtmek gerekir ki "gerekli delillerin toplanması" baha-

nesiyle mahkemenin katliamdan 11 ay sonra başlaması, işçilerin değil patronun, işbirlikçilerinin ve katliamda büyük payı bulunan siyasi iktidarın işine yaradı. Bu süre boyunca maden işletmesinin patronu olan Can Gürkan başta olmak üzere tüm sorumlular, AKP hükümeti yetkilileri ile birlikte suçlarını kapatacak türlü manevralar yapma imkânı kazandılar. Katledilen madencilerin aileleri üzerinde hem siyasi hem dini hem de ekonomik açıdan birçok manevra yapma fırsatı buldular. Madenci ailelerinin yoksullukları ve kimsesizlikleri kullanılarak dava açmaları engellenmeye çalışıldı. Birçok delil karartıldı. Ayrıca katliam tarihinden ne kadar uzaklaşırsa kamuoyu baskısının o kadar azalacağını düşünen sorumlular, mahkemenin uzamasından fazlasıyla faydalandılar. Özetle; mahkeme süreci geciktikçe katiller umutlandılar, ölen madenci ailelerinin ise adalet umutları tüketildi. Mahkeme anında yaşanan gelişmeler de bu durumu

ortaya koymaktadır. Sanıkların -olması gerektiği gibi- mahkeme salonunda bizzat bulunmaları madenci ailelerinin direnişi sonucunda gerçekleşebildi. Polis ablukası ve zorbalığı altında başlayan mahkemede bu direniş sergilenmeseydi sanıkların ifadeleri telekonferans yoluyla alınacaktı.

Helikopterle geliyor ama geliri yok

Mahkeme boyunca patronların avukatları tarafından sanıklar haklı, ölen madencilerin aileleri ise suçlu bir pozisyona sokulmaya çalışıldı. Birçok madenci yakını mahkeme sürecinde yaşanan diyaloglara isyan ederek salonu terk etti. Katiller o kadar yüzsüzdü ki ölen işçileri suçlamaktan çekinmediler. Yine sanıkların birçoğu ya birbirini suçladı ya da hiçbir şey hatırlamadıklarını beyan ettiler. Maden patronu Can Gürkan'ın ifadeleri ise ölen madencilerin yakınlarını çileden çıkartmaya fazlasıyla yetti. En çok kendisinin mağdur olduğunu söyleyen Can Gürkan, "Ben olmazsam işçiler aç kalır." diyebilecek cüreti kendisinde bulabildi. Her gün İstanbul'dan Soma'ya helikopterle gelip giden Can Gürkan, mahkemede, gelirin olmadığını söyleyebildi.

Davayı ailelerden ve halktan kaçırmak istiyorlar

Katillerin bu pervasız ifadeleri ölen madenci yakınlarını ve mahkeme salonu önünde destek için bekleyen insanları fazlasıyla öfkeli kıldı. Katliam sorumluları bunu da kullanmaya çalıştı. Katillerin avukatları "güvenlik" yalanına sarılarak, mahkemeyi karartmaya ve başka bir şehre taşımaya çalıştılar. Bu sebeple Soma'dan Akhisar'a bile bin bir güçle, demokratik kurumların destekleri ile gelebilen madenci ailelerinin mahkemeye katılmalarının önü kesilmek istenmiş ve

cinayet yerinden mümkün oldukça uzaklaşarak mahkeme süreci kamuoyunun gözünden kaçırılmaya çalışılmıştır. Bunların hepsi bilindik manevralardır. Katillerin derdi tıpkı diğer katliam davalarında olduğu gibi süreci uzatmak ve katliamı unutturmaya çalışmaktır.

İtina ile delil karartılır

Diğer yandan dava uzadıkça ve sanıklar tutuksuz kaldıkça deliller de kararmaktadır. 11 ay boyunca madenci avukatlarının ve mahkemenin ısrarla aradığı topçu ve dinamitçi defterlerinin akıbeti bunun çarpıcı bir kanıtıdır. Madende gerçekleştirilen dinamit patlamalarıyla ilgili sensör kayıtlarının bulunduğu defterlerle ilgili sanık avukatları bu defterleri tanzim etmekte olduklarını, hazır hale geldiklerinde mahkeme ile paylaşacaklarını açıkladı. Bu eşine az rastlanır bir delil karartma itirafı idi. Mahkeme bu defterlere el konulmasına karar verdiği halde, başka delilleri de karartma ihtimali olan tutuksuz sanıkların tutuklu yargılanmaları talebini reddetmiştir. Siyasi gerekçelerle muhalifleri tutuklarken "delilleri karartma şüphesi"ni sözde gerekçe yapan yargının, söz konusu patronlar olduğunda adeta delilleri karartması için sanıkları serbest bırakması ibretlidir.

Sermayeye bağımlı yargı

Bütün bunlar yargının bağımsızlığının koca bir yalan

olduğunun, yargının sermayeye ve paraya bağımlı olduğunu kanıtıdır. Şu bir gerçektir ki kapitalist sistemde "mülkün temeli" olan hukuk sisteminin mülk sahiplerini layıkıyla yargılayacağını beklemek safıktır. Katliam sorumlularının bazıları yargılanabilir ve hatta içlerinden birkaçı ağır cezalar bile alabilir. Ancak buna kanmamak gerekir. Zira sorun üç beş insanın yargılanması sorunu değildir.

Soma'da sorun bir sistem sorunudur

Sorun, dayıbaşıdır, taşerondur, güvencesiz çalışma koşullarıdır! Birkaç kişinin alacağı cezalar bu katliamın gerçek nedenlerini ortadan kaldırmaz ve gerçek sorumlularını asla açığa çıkarmaz. Sorumlular taşeronu ve güvencesiz çalışmayı ülkenin dört bir yanında yaygınlaştıran ve bu koşulları yasalarla mümkün kılanlardır! Taşeron sistemi yasaklanmadıkça, herkes güvenceli iş sağlanmadıkça, gözünü kâr hırsı bürümüş patronların sömürü sistemi sürdükçe bu katliamlar tekrar edecek, yeni Somalar, Ermenekler tekrar tekrar yaşanacaktır. Özeldir madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılması, genelde ise tüm özel mülkiyet sisteminin kaldırılması yeni katliamların önünü kesecektir. Bize düşen her ne pahasına olursa olsun bu katliamı unutturmamak ve bu katliamın nedeni olan kapitalist sistemi bir an önce alaşağı etmek olacaktır.

Katliamın ortağı sendika bürokratlarına terfi!

Soma'daki madenlerde örgütlü olan Türkiye Maden İşçileri Sendikası (Maden-İş) nisan ayının son haftasında Olağan Genel Kurul'unu düzenledi. Bu genel kurul, bürokrasinin kimi sendikaları ne kadar sıkı kontrol altında tuttuğunun çarpıcı bir ifadesi oldu. Bu kadar büyük bir hezimet yaşamış, bu kadar büyük bir cinayetin sorumluluğuna ortak olmuş bir sendikanın başkanı (Nurettin Akçul) yeniden başkan seçilmekle kalmadı. Soma şubesi başkanı ve yöneticileri de, 13 Mayıs katliamından sonra işçilerin zorlu mücadelesiyle istif ettirildikten sonra şimdi Genel Yönetim Kurulu'na seçilmeyi "başardılar", yani suçları dolayısıyla ödüllendirildiler! Soma şubesinin başkanı Tamer Kü-

çükgençay genel sekreterliğe, şube yönetim kurulu üyeleri Zekeriya Aydın ile Yasin Karatay ise sırasıyla mali sekreterlik ve teşkilat sekreterliğine getirildi. "Başardılar" sözünü tırnak içine alıyoruz, çünkü bu aslında gösteriyor ki; katliamdan sonra sendika yönetimi işçinin öfkesini dindirmek için bu üç yöneticiyi istifaya ikna etmek amacıyla kendilerini genel kurulda sendikanın genel yönetimine taşıyacağı sözünü vermiştir. Onlar da bu vadin çekiciliği karşısında günah keçisi olmayı kabul ederek merkez yönetimini işçinin öfkesinden korumuşlardır. Bu bürokratlara, işçi sınıfının sırtındaki bu sülüklere dersini vermek Soma işçisinin boynunun borcudur!

Katillerden hesap sormak için

16 MAYIS'TA SOMA'DAYIZ

Unutmadık, unutturmayacağız!

13 Mayıs 2014'te Türkiye işçi sınıfı tarihteki en büyük iş katliamlarından birinde 301 evladını yitirdi. "İş kazası" denen şeyin aslında bir iş cinayeti olduğu, bu örnekte bir katliam boyutuna vardığı bütün Türkiye'nin gözleriyle gördüğü bir şey oldu. Şimdi birinci yılda bütün düzen basını timsah gözyaşlarıyla yitirdiğimiz sınıf kardeşlerimizin ardından "ah vah" edecek. Ama işçi sınıfının sağlığı ve iş güvenliğine ilişkin koşullar aynen devam edecek. Yeni kazalar yaşanacak, yeni yalanlar ve sonra yine devam. Sömürü makinesi olan kapitalist sisteme karşı tek başarılı atılım, işçi sınıfının kendi bağrından gelebilir. Sendikalarına sahip çıkarak, ama aynı zamanda siyaset masasına yumruğunu vurarak!

Katliamın acısını dindirmek için işten çıkarmak!

13 Mayıs Soma katliamı, içinde yaşadığımız düzenin ne kadar alçak ve kurnaz olduğunu bir kez daha ortaya koydu. Soma işçisi ilk günlerde militanca mücadele etmeye başlamıştı. "Bu ölümler işin fitratında var." diyen Tayyip Erdoğan'a Soma'yı dar etti. Ardından güvenlik sağlanana kadar ocaklara girmeyeceğini açıkladı, günlerce gösteri yaptı. Sosyalistlerin önemli bir bölümünün hayal bile edemeyeceği son derecede radikal talepler olan "kamulaştırmayı" ve "taşeronun yasaklanmasını" ileri sürdü. Sendikaların yerel yöneticilerini istifa ettirdi. Genel merkezi de zorladı ama onlar direnince bir kısım işçi DİSK Dev Maden-Sen'e yöneldi.

Patronlar sınıfının düzeni buna çeşitli yöntemlerle cevap verdi. Önce Soma işçisini sınıfın siyasi öncüsünden, sosyalist parti ve örgütlerden, ilan edilmemiş bir OHAL aracılığıyla kısmen yalıtı. Bu baskıya Türk-İş'in Soma işçisini hareketsizleştirmek için 22 Haziran'da düzenlediği "buhar boşaltma" mitingi eşlik etti. Türk-İş işçinin öfkesini hançeresinden çıkan sloganlarla eritmeye çalıştı, ardından suskunluğa gömüldü. Bunu hükümetin oyunu izledi: Torba yasaya madencileri sözde korumak üzere özel hükümler koydu. Patronların buna tepkisi Zonguldak havzasında 5.500 işçiyi işten atmak oldu. Hükümet elini kolunu bağlayıp bu rezilliği izledi. Böylece madenciye sözde destek, işinin elinden alınması oldu. Soma katliamının ardından mal varlığına tedbir konulan Soma Holding de 3 bin işçiyi kapıya koydu. Türk-İş olan biteni seyretti! İşin hukuki yönü de katliamdan bir patronun, birkaç mühendis ve ustabaşının sorumlu tutulduğu bir dava oldu. Ne şirketin büyük patronu ne de her şeye göz yuman müfettişler ile Enerji ve Çalışma Bakanları soruşturulmadı.

Jandarma, polis, mahkeme, parlamento, hükümet, patron ve sendika ağaları hep birlikte Soma'daki katliamın üzerini örtüyorlar. Katliamda ölmeyen işçi de acından ölüyor!

Soma dersleri

Soma'dan sosyalist hareketin ve genel olarak yüreği solda olan insanların çıkarması gere-

ken sayısız ders var. Bunlar yıllar boyu bir yandan sol liberalizmin ve postmodernizmin bir yandan da ulusalcılığın etkisi altında Marksizm'den kopmuş olan sol için hayati dersler.

Birincisi, Soma; neoliberalizmin, özelleştirmenin, taşeron uygulamasını da kapsayan esnekleşmenin ne kadar işçi düşmanı olduğunu göstermiştir. Toplumda özelleştirme hakkındaki olumlu önyargının kırılması için Soma bardağı taşırın damla olmuştur. İkincisi, sınıf ve sınıf mücadelesi gerçeğini reddederek politik mücadelelerin artık "kimlikler" temelinde verilmesi gerektiğini ile-

ri sürenlere Soma ağır bir tekzip olmuştur. Üçüncüsü, ulusalcılara ve "cumhuriyetin kazanımlarını" saplantı haline getirenlere, Soma AKP iktidarının gerçek yüzünü, işçi sınıfı düşmanı burjuva özelliğini göstermiştir. Dördüncüsü, solun ürkek ve gerçeklerle bağı kopmuş politikalarına karşı işçi sınıfı, kamulaştırma ve taşeronun yasaklanması gibi politikalar savunmuş, bütün sorunlara rağmen bu politikaları terk etmeyerek bürokrasiye ve sarı sendikacılığa karşı mücadele etmiştir. Bugün başarı elde edilememiş olabilir ama yol budur. Günümüzde aynı deneyimi metal işçisi yaşamakta-

dır.

Soma mihenk taşıdır!

İşçi sınıfının öncü kadroları ve proleter sosyalizmi, Soma'yı Türkiye işçi sınıfının canının acıdığı yer olarak hiç unutmamalı, Soma katliamının hesabını sormalı, Soma ve öteki maden işçilerinin taleplerini gerçekleştirmek için elinden geleni ardına koymamalıdır. Bunun ilk merhalesi 16 Mayıs'ta Soma'da yapılacak olan mitingdir. Ama mücadele aralıksız olarak sürmelidir. Soma'yı unutmamak ve unutturmamak işçi sınıfı politikasının mihenk taşıdır.

İTÜ öğrencisinden Soma ile örnek dayanışma

Soma'daki katliam, uzun bir zamandan sonra üniversiteyi de işçi sınıfının sorunları etrafında harekete geçirdi. İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Maden Fakültesinde görevli Maden Mühendisliği bölüm başkanı Prof. Dr. Orhan Kural, Soma'da yaşananlar üzerine çıktığı bir televizyon programında karbon monoksitten ölümün "tatlı ölüm" olduğunu söylemişti. Buna tepki olarak İTÜ öğrencileri ve bazı öğretim üyeleri üniversitenin Soma Holding ile aralarındaki kirli ticari ilişkileri teşhir etti ve fakülte binasını işgal ederek çeşitli talepler ileri sürdü.

En başta yüzlerce maden işçi-

sine mezar olan Soma madeninin sahibi, Soma Holding yönetim kurulu başkanı Alp Gürkan'ın, üyesi olduğu İTÜ Maden Fakültesi akademik danışma kurulundan istifası ve üniversitenin Soma Holding ile tüm ilişkilerini kesmesi istendi. Orhan Kural'ın istifası ve açıklamalarından dolayı özür dilemesi de talepler arasındaydı. Ancak taleplerin en önemlisi İTÜ'ye taşeronun girmemesiydi. Çünkü Soma'nın faili taşeron sistemiydi, güvence-siz çalışmıyordu. Yani işgal sadece Soma'nın hesabı için yapılmıyor, İTÜ bünyesinde çalışan işçilerin haklarını da savunarak İTÜ yönetiminin "işveren" yüzünü de

teşhir ediyordu.

Yapılan işgal sonucunda Soma madeninin sahibi Alp Gürkan, Akademik Kurul'dan çıkarıldı, holdingle üniversite arasındaki tüm ilişkiler kesildi, Orhan Kural özür diledi. İşgalin en önemli kazanımı ise, işgalin ardından kurulan taşeronu denetleme komisyonu oldu. İTÜ öğrencileri ve öğretim üyelerinin gerçekleştirdiği işgal, üniversitenin, toplumdaki ayrıksı bir fildişi kule olarak görülmesini yerle bir ederek gündemine işçi sınıfının sorunlarını yerleştirdi ve üniversitede verilecek olan sınıf mücadelesinin en önemli örneklerinden biri oldu.

Adana: İşçiler siyasete, partiye, devrime!

Adana'da İnönü Parkı'nda toplanan Devrimci İşçi Partisi 1 Mayıs sabahında bildirileri ile Adanalı emekçileri 1 Mayıs'a çağırdı. Saat 15:00'te yürüyüşe başlayan Devrimci İşçi Partisi korteji, özellikle gençliğin yoğun katılımı ve canlılığı ile dikkat çekti. Yürüyüş boyunca sık sık taşeron çalışmanın ve işten atmanın yasaklanması; güvenceli kadrolu çalışma hakkı; eşit, bilimsel, anadilde eğitim; cinayetlere karşı kadınların yaşam hakkı gibi talepler coşkulu sloganlarla ileri sürüldü. 1 Mayıs pankartında yazan "İşçiler siyasete, partiye, devrime!" çağrısı sloganlarla miting alanına taşındı. Kortejin canlılığı ve coşkusu, miting alanı olan Uğur Mumcu Meydanı'na girildiğinde de devam etti.

Ankara: Binlerce emekçi Sıhhiye Meydanı'nda

Ankara'da 1 Mayıs sendikaların çağrısıyla, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerin katılımıyla Sıhhiye Meydanı'nda yapıldı. Saat 11:00'de Ankara Tren Garı'nda toplanmaya başlayan kitle, saat 12:00 itibarıyla yürüyüşe başladı. Devrimci İşçi Partisi yürüyüş boyunca sloganlarını atarak, devrim şehitlerini anarak, sendikaların ve derelerin önündeki barajlarla seçim barajı yıkılsın diyerek yürüdü. Binlerce katılımcının alana gelmesinin ardından Enternasyonal Marşı eşliğinde devrim şehitleri için saygı duruşu ile miting başladı. Sendika temsilcileri kurulan kürsüden Türkçe ve Kürtçe konuşmalar yaptı.

İzmir: Kitlesele ve coşkulu 1 Mayıs

İzmir'de sendikaların, siyasi partilerin ve kitle örgütlerinin çağrısıyla işçiler, emekçiler üç koldan toplanarak 1 Mayıs mitingi için Gündoğdu Meydanı'na yürüdü. Saat 10:00'da Basmane Meydanı'nda toplanmaya başlayan Devrimci İşçi Partisi sloganlarla yürüyüşe geçti. Alandaki işçi ve emekçilerin gündeminde ağırlıklı olarak, taşeron çalışmanın yasaklanması vardı. DİSK'e bağlı Genel-İş kortejinde bu sene taşeron belediye işçilerinin kitleliliği dikkat çekti. Çok sayıda belediyeden gelen binlerce park bahçe, temizlik, fen işleri ve destek hizmetleri taşeron işçisinin taleplerinin başında ise kadro ve iş güvenliğinin sağlanması bulunuyordu. Bornova, Buca, Karabağlar, Çiğli'den taşeron işçiler kendi pankartları ile alana girdi. Alanda hep bir ağızdan "İşte 1 Mayıs, işte meydandayız" sloganı atılarak Taksim engellemesi protesto edildi, Taksim'de direnenlere selam yollandı.

Soma'da katledilen madencilerin aileleri de İzmir 1 Mayıs alanında yerlerini almışlardı. Yaşanan katliamda oğlunu kaybeden İsmail Çolak şunları söyledi: "301 kardeşimizi kaybettik. Onları unutmadık. Onlar iş cinayetinde katledildiler. Emekçiyi yok sayan politikacıların ve onların özelleştirmeci zihniyeti yüzünden öldüler. Bize hesap sormayın diyorlar. Biz nasıl susarız? Madenlerdeki bu düzen sürdükçe biz konuşmaya devam edeceğiz. Onları unutturamayacağız." Yapılan konuşmaların ardından miting sona erdi.

İstanbul Tuzla: "Taşeron yasaklansın, herkese güvenceli iş!"

Tuzla tersane işçileri sabah 7:00'den itibaren İçmeler Köprüsü'nde toplanmaya başladı. Burada tersane işçileri, İşçinin Sesi Tuzla bildirilerini 1 Mayıs gününde çalışmak zorunda olan işçilere ilettiler. Tuzla tersane işçileri, bildiri dağıtımının ardından İçmeler Köprüsü'nü kapatarak GE-MAK grubuna bağlı Tuzla

Gemi Tersanesi'ne yürüyüşe geçti. İşçiler yürüyüş sırasında "Taşeron yasaklansın, herkese güvenceli iş" yazan bir pankart açtı. Sloganlar eşliğinde Tuzla Gemi'ye gelen işçiler, burada kıdem ve ihbar tazminatı hakkı gasp edilerek işten çıkartılmış olan tersane işçisi Eyüp Ayan'ın kazanımını kutladı. Limter-İş sendikasıyla birlikte gerçekleştirilen basın açıklamasından sonra işçiler, otobüse binerek Taksim'e doğru yola çıktı.

DİP 1 Mayıs me

İşçiler siyasete,

Devrimci İşçi Partisi örgütlü olduğu tüm şehirlerde orak çekiçli bayrağıyla 1 Mayıs meydanı özellikle bazı talepler etrafında örmüştü. Taşeronun yasaklanması ve güvenceli kadro talebinin genel grev olması gerektiğini savundu. Soma'nın hesabını sormak için mücadele kamulaştırılması talebini yükseltti. İşçi sınıfını siyaset masasına yumruğunu vurmaya, b siyasete, partiye, devrime!" şiarıyla çıktı. Metal işçilerinin yoğun olarak bulunduğu yerler bir gecede sahte imzalarla yasaklayan AKP hükümetinin aslında bir MESS hükümeti oldu.

İstanbul: Taksim Meyd

Taksim Meydanı'nın ve meydana çıkan tüm yolların günler öncesinden demir barikatlarla çevrilmesine rağmen işçi sınıfının uluslararası birlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta İstanbul sokakları boş kalmadı. Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs kutlamalarının yapılmasının İstanbul'da hayatı felç edeceğini iddia edenler, metro-yu, metrobüsü, vapur seferlerini ve birçok otobüs seferini iptal ederek ve yolların büyük bir kısmını trafiğe kapatarak kendileri hayatı felç etmiş oldu! Aralarında Devrimci İşçi Partisi'nin de olduğu kurum ve örgütler onca engellemeye rağmen farklı yollardan gelerek Beşiktaş Elektrik Mühendisleri Odası önünde 9:30 itibarıyla toplanmaya başladı. Kalabalığın birikmesinin ardından Barbaros Bulvarı'na doğru yürüyüşe geçen kortejler yolun başına çıkar çıkmaz polis saldırısına uğradı. Gaz ve ses bombalarının art arda atılmasının ardından gün boyu sürececek bir direniş başlamış oldu. Polis saldırıları yüzünden adeta bir savaş alanına dönen Beşiktaş üzerinde gaz bulutları hiç dağılmadı. Her şeye rağmen ısrarla, tekrar ve tekrar toplanmaya çalışan kitle nihayet parça parça da olsa Beşiktaş Meydanı'na inmeyi başardı.

Sabahın erken saatlerinde Beşiktaş Meydanı'na girebilen sınırlı sayıda da olsa örgüt ve sendika temsilcileriyle birleşen kitle, halaylarla ve marşlarla Beşiktaş'ı kutlama alanına çevirdi. Sabahın erken saatlerinde Tuzla'da 1 Mayıs kutlamalarının ardından Beşiktaş'a gelen ve "Taşeron yasaklansın, herkese güvenceli iş" pankartını taşıyan Tuzla tersane işçileri, Devrimci İşçi Partisi'yle birlikte alandaki yerini aldı. İşçilerle beraber "Maden Ocağı" türküsünü söyleyerek halay çeken DİP'liler "Soma'nın hesabı sorulacak!" sloganlarıyla 301 madencinin ve iş cinayetlerinde yaşamalarını yitirenlerin öfkelerini alana taşıdı.

Sendikaların basın açıklaması yaptığı sırada alandakilere saldıran polis, gittikçe kalabalıklaşan kitleyi bir kez daha dağıtmaya çalıştı. Beşiktaş Kartal Meydanı'nı ablukaya alan polis, tüm kitleyi dağıtana kadar saldırılarına devam etti. Gün boyu yüzlerce kişiyi gö-

zaltına alan polis, saldırı sırasında da çok sayıda insanın yaralanmasına sebep oldu.

Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs'ta yasaklanmasının üçüncü senesinde de görüldü ki, işçi sınıfının örgütlü gücünün şehrin en merkezi meydanında boy göstermesinden tir tir korkanlar, binlerce insana bu korkuyla saldırmalarına karşın işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerin birliğinin ve halkların kardeşliğinin sokaklarda yankılanmasına engel olamadı.

1 MAYIS 2015: İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜ

1 Mayıs'ta bu sene DİSK, KESK, TMMOB ve TTB bir kez daha "Taksim." dedi. Türk-İş Zonguldak'ta, Hak-İş ve Memur-Sen Konya'da merkezi 1 Mayıs kutlamaları düzenledi.

İşçiden kaçanlar

Hak-İş, temel talebi "sivil anayasa" olan, sendikal kisve altında bir AKP mitingi düzenledi. Türk-İş ise güya madencilerle Zonguldak'ta buluştu. Ancak işin özü; Soma katliamının birinci yıldönümünde madencilerle buluşma bir yana, sadece katillerden değil onlarla işbirliği yapan sarı sendikacıardan da hesap soran Soma'nın maden işçisinden kaçmaktı. Zonguldak'ı fırsat bilerek işçilerden kaçan diğer bir sendika da Türk Metal'di. Renault, Mako, Coşkunöz ve Tofaş'ta başlayan işçi eylemleri Türk Metal'i köşeye sıkıştırmışken, Bursa'nın meydanları "Satılmış Türk Metal!" sloganlarıyla inlerken, Zonguldak kararı sarı sendikacılara ilaç gibi geldi.

Taksim yasağı: Devlet hakem değil

hâkim sınıfın baskı aygıtıdır Tüm baskı ve engellemelere rağmen on binlerce işçi alanları doldurdu. Baskı ve engelleme dediğimizde ilk akla gelen elbette ki Taksim'in yasaklanması. Bu sene devletin fiili olağanüstü hal ilanı, sadece işçileri alana gelmekten alıkoymadı tüm İstanbul halkını da evlerine tıktı. Sendikalar işçileri Taksim'e taşımak konusunda irade göstermedi. Buna rağmen Tuzla tersane işçilerinin sabah erken saatlerde tersanelerde daha sonra da Taksim'e yürümek için Beşiktaş'ta "Taşeron yasaklansın, herkese güvenceli iş." diyerek gösterdiği duruş bu 1 Mayıs için son derece önemliydi.

Taksim yollarında bir kez daha cumhurbaşkanı ve hükümetin, patronlarla mutabakat halindeki saldırılarına şahit olduk. Bu saldırılarla sadece işçilerin hakları değil devletin yasaları da ayaklar altına alınıyordu. Sadece Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi değil yerel mahkemeler ve Yargıtay da 1 Mayıs'ta Taksim'in

yasaklanamayacağına dair kararlar vermişken uygulanan baskı ve şiddetle, devletin yasaları uygulayan bir hakem değil hâkim sınıfın çıkarlarını koruyan bir şiddet aygıtı olduğu bir kez daha çıplak biçimde görüldü.

Taksim dolarsa AKP ve Erdoğan'ın altı boşalır

AKP hükümeti 2013'te kendi zayıflığını gizlemek ve bunu bir güç gösterisi şeklinde yapmak için 2009'dan beri üç yıl üst üste Taksim'de izinli ve kitlesele biçimde düzenlenen 1 Mayıs'ı inşaat bahanesiyle yasaklamıştı. Bu yasağına cevabı Gezi ile başlayan halk isyanı ile aldı. Taksim bir ay sonra yeniden halkındı. Daha sonra AKP hükümeti yine baskı ve şiddetle hem Gezi Parkı'nı hem de Taksim'i adım adım geri aldı ve gösterilere kapattı. Bu sefer Taksim yasağı, Gezi ile başlayan halk isyanı karşısında gücünün yanında meşruiyetini de yitirmeye başlayan, düşerken saldırganlaşan ve otoriterleşen AKP ve Erdoğan'ın iktidarının sembolü oldu. Bu yüzden onca mahkeme kararına ve kamuoyu baskısına rağmen Taksim yasağında direti-

Meydanlarında

Partiye, devrime!

olarındaydı, taleplerini gür bir şekilde haykırdı. Devrimci İşçi Partisi, 1 Mayıs çalışmalarını dini ön plana çıkardı. Sermaye, kıdem tazminatı hakkına dokunmaya kalkarsa işçi sınıfının taleplerine çağırıyor. Başka ölümlerin önüne geçebilmek için tüm madenlerin işçi denetiminde bulunun için de kendi partisinde örgütlenmeye çağırıyor! Ve 1 Mayıs meydanlarına "İşçiler devrime" sloganıyla, MESS patronlarının çıkarlarına hizmet etmek için, 15 bin metal işçisinin grevini duyurduğunu teşhir ederek "MESS hükümetine karşı işçiler siyasete!" pankartıyla yer aldı.

İşçi yollarında 1 Mayıs

İşçi gücüyle direnişten zafere

yorlar. O kadar zayıfladılar ki meydanı açtıkları anda sadece Taksim'in dolmayacağına inandıklarını altın da tamamen boşalacağını görüyorlar. Mesele böyle yaklaştığımızda işçi sınıfının, DİSK ve KESK'in Taksim kararında cisimleşen ısrarının da siyasi anlamını daha iyi kavrayabiliriz. Taksim'de ısrar, işçi düşmanı AKP iktidarına karşı direniştir. İşçilerin katılımı ne kadar az olursa olsun Taksim direnişi; grev yasaklayan, sendikalaşmayı engelleyen, işçileri sefalet ücretlerine mahkûm eden, iş cinayetlerini fitrat olarak lanse eden işçi düşmanı iktidara karşı bir sınıf direnişidir. Devrimci İşçi Partisi de sınıfın taleplerini, işçilerle birlikte, işçi havzalarında yükseltmenin önemini göz ardı etmeden bu düşünce ile Taksim yolunda, bu sınıf direnişinde yerini almıştır.

Zafer için yıkılması gereken ilk barikat: Zorunlu mesailer

İşçilerin sadece Taksim'e değil Türkiye'nin dört bir yanındaki meydanlara ulaşmasını barikatlardan ve biber gazından önce zorun-

lu mesailerin engellediğini görmeden, yerli yerinde bir 1 Mayıs değerlendirmesi yapılamaz. Sendikacı işyerlerinde bile 1 Mayıs vesilesi ile mesai dayatmasına karşı gelemeyen ya da işçiyi bu konuda tavır almak üzere örgütlemeyen bir sendikal hareketin Taksim'i alması da beklenemez.

Taksim siyaseten kapanmıştır, sınıf siyasetiyle açılabilir

Şüphesiz ki direnmek bir gerekliliktir ancak zafer için örgütlülük ve önderlik gerekir. Taksim'e çıkmanın, işçilerin birliğiyle, askeri planlarla ya da farklı araç gereçlerle mümkün olduğunu düşünenlerin yanı sıra her zaman söylüyoruz. Taksim siyaseten kapanmıştır, sınıf siyasetiyle açılabilir. Grev yasağını işgallerle yırtmadığımızda, Taksim yasağını yırtmanız da mümkün değildir. Sendikaların işçileri Taksim'e taşıyamaması bir lojistik sorun değil sendikal ve siyasal bir sorundur. Grev ya-

saklandığında fabrikalardaki ateşi söndürmek için itfaiyecilik yapan eski sendika lideri, şimdinin CHP milletvekillerinin peşinden ancak Beşiktaş'ta basın açıklaması yapılı. Her alanda zafer için, işçi sınıfı masaya yumruğunu vurmali, tüm burjuva partilerinden koparak bağımsız bir siyasi güç olarak hareket edebilmelidir.

İşçi sınıfı Taksim'e arka kapıdan girmeyecek

Kimisi başarılı, kimisi ümitsiz manevra ve taktiklerle polisle köşe kapmaca oyununu kazanmak için kurnazlıklar peşinde koşmak yerine fabrikalarda örgütlenmenin esas olduğunu görebiliyoruz. Çünkü işçi sınıfı fabrikalardaki patron boyunduruğunu kırıp tüm örgütlülüğüyle alanlara çıktığında, yasal haklarını fiili mücadeleyle koruyup genişlettiğinde ve nihayet siyaset sahnesinde kendi sınıf talepleriyle boy gösterdiğinde Taksim'e de kalabalıklarını taşıyabilecek en geniş ve düz yoldan girecektir.

Antalya: Coşkulu 1 Mayıs

Antalya'da 1 Mayıs, sendikaların çağrısıyla Cumhuriyet Meydanı'nda yapıldı. 12:30'da Aydın Kanza Parkı'nda toplanmaya başlayan kitle, yürüyüş öncesinde çektiği halaylar ve attığı sloganlarla 1 Mayıs coşkusunu alanlara taşıdı. Saat 13:30'da kortejlerin sıralanmasıyla Cumhuriyet Meydanı'na yürüyüş başladı.

Devrimci İşçi Partisi korteji en önde orak çekiç ve ardında çeşitli sektörlerden işçilerin taleplerinin yazılı olduğu dövizlerle büyük ilgi uyandırdı. Gerek düzeni, gerekse de coşkusu ile öne çıkan DİP kortejine öğrencilerin yanı sıra 1 Mayıs'ın adına yaraşır bir şekilde organize sanayiden fabrika işçilerinin, turizm işçilerinin ve sağlık alanından işçilerin katılımı yoğun. Mitingin yapılacağı Cumhuriyet Meydanı'na "Soma, Şırnak, Ermenek katiller hesap verecek" sloganıyla giren Devrimci İşçi Partisi, alanda bulunan işçilerden büyük destek aldı.

Çorlu: 1 Mayıs'ta sınıfın saflarında!

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde 1 Mayıs kutlamaları Omurtak Caddesi, Şehitlik yanındaki parkta kitlenin toplanmasıyla başladı. Pankartlar ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçen işçiler, kortej eşliğinde Cumhuriyet Meydanı'na ulaştı. Meydanda ilk olarak, 1977 yılı 1 Mayıs kutlamalarında Taksim'de öldürülen işçiler için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Devrimci İşçi Partisi, yürüyüş boyunca "Soma'yı unutmaya katillerden hesap sor", "işçinin kıdemi grev sebebi", "bütün ülkelerin işçileri birleşin", "işçilerin birliği sermayeyi yenecek", "işten atılma yasaklansın" "MESS hükümetinden hesabı işçiler soracak" sloganları ile taleplerini dile getirdi. Miting boyunca Çorlu halkı, Devrimci İşçi Partisi'nin sloganlarına yoğun ilgi gösterdi ve yürüyüş boyunca alkışlarıyla destekledi.

Bursa: "Metal işçisi kazanacak!"

Devrimci İşçi Partisi, Bursa'da saat 13:00'da Altıparmak'taki stadyum önünde toplanarak coşkulu bir şekilde Kent Meydanı'na yürüdü. Bir işçi havzası olan ve son dönemde metal işçilerinin hareketliliğine ev sahipliği yapan Bursa'da 1 Mayıs halaylarla, türkülerle, sloganlarla, tüm canlılığıyla kutlandı.

Devrimci İşçi Partisi 1 Mayıs'a saat 10:00'da sloganlar eşliğinde direnişçi Nestle işçilerini ziyaret ederek başladı. "Nestle işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atarak, açlık grevindeki işçilere karanfil verdi. Üçer kişilik gruplarla üçer gün süreyle başladıkları açlık grevi sürecine devam edeceklerini belirten işçiler, 1 Mayıs'ı direniş çadırlarında kutladı. Saat 11:00'de Devrimci İşçi Partisi, Bursa bürosunda işçiler ve aileleri ile toplanıp bayramlaştıktan sonra Heykel'den Altıparmak'a sloganlar eşliğinde yürüyüp alandaki yerini aldı. Yürüyüş boyunca atılan sloganlarla da proletaryayı, sınıfının partisinin saflarına davet etti.

Kocaeli: İşçiler siyasete çağrısı!

Büyük otomobil ve lastik fabrikalarının bulunduğu, bir işçi kenti olan Kocaeli'de 1 Mayıs, Perşembe Pazarı'na yapılan yürüyüş ve miting ile kutlandı. Siyasi partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri erkenden Merkez Bankası önünde buluşmaya başladı. Sloganlar ve müzikler eşliğinde coşkuyla bekleyen kortejler, saat 14:00'te yürümeye başladı. Yürüyüş Kocaeli halkından ilgi ve destek gördü. Devrimci İşçi Partisi kortejinde yapılan ajitasyon ve atılan işçi taleplerine dair sloganlar birçok defa alkış aldı. Yol kenarından izleyen halk arasından sloganlara katılanlar oldu.

İşçi sınıfı AKP'yi neden mezara göndermeli?

AKP neredeyse 13 yıldır bu ülkeyi yönetiyor. Birbiri ardına gelen her seçimde işçinin, emekçinin oyununu istedikler. Her defasında da iktidar oldular. Bunca yılın ardından zihnimiz net olmalı: AKP işçiye, emekçiye düşman bir partidir. Neden mi?

T.C. oldu Taşeron Cumhuriyeti

AKP iktidara geldiğinde taşeron işçi sayısı 390 bini, şimdi 2 buçuk milyonu geçti. Hem özeldede hem devlette taşeronun girmediği yer kalmadı. Taşeronda bugün işe girersen, yarın kapı önündesin. Maaşlar asgari ücreti geçmez. Sendika yok, hiçbir sosyal hak yok. AKP'nin en büyük vaadi ise kiralık işçi büroları kurmak.

Sendikalaşmak yasak

Anayasa sendikaya üye olma hakkı tanımış ama sıkıysa ol, anında kapının önüne koyar patronlar. Şikâyet etsen bakanlık patronek yana çıkar, mahkemeler de hakeza. Sendikaya üye olsan bile bu sefer de işkolu barajı var. Toplu sözleşme yapmak adeta bir rüya oldu. Sonuçta sendikalı işçilerin oranı %13'ten %5'e düştü. Hak aramak yasal ama yasak.

Grev de yasak

Diyeğim işçi sendikalaştı, bu sefer de grev yasak. İşçi grev yapıp ücretlerini, çalışma şartlarını iyileştirmek istediğinde grevler Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklanıyor. En son metalde, ondan evvel camda, lastikte grevleri yasakladılar. Yasa çıkarıp bankalarda, havacılıkta grev yasağı getirmeye kalktılar. Kamu emekçilerine grev zaten en başından beri yasak.

Asgari ücret yerlerde

Sendika yoksa, grev yasaksa, taşeron çalıştırma almış başını git-

mişse ücretler de haliyle tepe taklak gidiyor. Ülkenin yarısı asgari ücretle ev geçindiriyor. Büyüme hızına yetişmesine izin verselerdi şimdi asgari ücret 1700 TL olacaktı ama 1000 TL'yi dahi bulmadı. Gıda ve kira fiyatlarındaki, faturalardaki artış ortada.

Sata sata özelleştirmedikleri yer kalmadı

Seka, Tekel, madenler, santaller, elektrik, doğalgaz ve su dağıtımları, Türk Telekom, Tüpraş, Erdemir, limanlar AKP tarafından özelleştirildi. Sırada Halk Bankası, Milli Piyango, TCDD, şeker fabrikaları var. AKP özelleştirmelere devam edeceğini söylüyor. Özelleştirme işçinin haklarını yitirmesi, işsizliğin artması, ücretlerin düşmesi, örgütsüzlüğün yayılması demektir.

İş kazası değil iş cinayeti, işçi katliamı

Her gün işçiler madenlerde, tersanelerde, inşaatlarda can veriyor. Buralarda çalışanlar her sabah işe giderken aileleriyle vedalaşıp helalleşiyorlar. Mevsimlik işçiler adeta denizlerde boğulan kaçaklar gibi yollarda helak oluyor. AKP iktidarında 16 bin iş cinayeti yaşandı. Savaş çıksa ancak bu kadar insan ölürdü. Başta Soma olmak üzere bu cinayetlerin hiçbirinin de hesabı sorulmadı.

İşsizlik boynumuzda zincir

Sendikalar işsiz sayısını 6 milyon olarak hesaplıyor. Her üç gençten biri işsiz, artık diploma da iş garantisi vermiyor. Atanamayan on binlerce öğretmen var, sınıflarda öğretmen yok. İşsizliğin olduğu yerde ne ücretler ne de çalışma şartları iyileşir. "Sus da işine bak, kapıda bekleyen milyonlarca işsiz var" lafını duymayan işçi kaldı mı?

Kıdem tazminatına da göz diktiler

AKP şimdi de işçi sınıfının elinde kalan son kazanım kıdem tazminatını kaldırmayı hedefliyor. Böylece kriz vurduğunda patronların işçi çıkarması kolaylaşacak. Tazminatlar belki yarıya belki daha aşağıya inecek, onlar da fon aracılığıyla devletin sırtına binecek. Fonda biriken paraların nerelere gittiği ise malum.

Yolsuzluk ve rüşvetle semirdiler

Bunca yıl yediler, rüşvetle, yolsuzlukla devletin hangi kademesini ele geçirdilerse kendilerinin ve yandaşlarının ceplerini doldurmak için kullandılar. Emekçiyi sefaletle mahkûm edip altın tuvaletli saray diktiler.

Kadın düşmanlığında şampiyonlar

Kadınları ya düşük ücrete mahkûm ettiler ya da eve kapatıp köle ettiler. En az üç çocuk doğursunlar diye kürtajı yasaklamaya kalktılar. Kahkaha bile battı, her türlü kadın hakkına göz diktiler. Şiddet uygulayan erkeklerden hesap sormadılar, koruma isteyen kadını evine yolladılar. Sonuçta taciz, tecavüz, dayak, kadın cinayetleri tavan yaptı. Özgecan işte böyle öldürüldü.

Din tacirliği yapıp paraya tapıyorlar

İşçiye, emekçiye öteki dünyayı gösterip tarikatları ve cemaatleri pohpohlayan AKP'nin etrafında büyük bir asalak kümesi oluşmuştur. Onların esas derdi bu dünyadır: dinleri ticarettir, iman ettikleri paradır. Sorsanız faize karşıdır ama katılım bankalarıyla tefecilik yapmaktan geri durmazlar. Lüks sitelerde

yaşarlar, yatlarla, son model arabalarla gezerler.

Mezhepçilik savaşa kapı açıyor

AKP bugüne kadar Alevilerin hiçbir hakkını tanımadığı gibi bir de Orta Doğu'da Suudi Arabistan ve Katar ile el ele verip mezhepçiliği kışkırtıyor. İran, Irak, Suriye ve Lübnan'da Şiilere karşı tekkirici barbar çeteleri destekliyor. Reyhanlı'da onlarca insanı bunlar katletti, devlet ve başındaki hükümet sadece seyretti. Türkiye'yi adım adım bölgesel savaşa sokuyorlar.

Kürde düşen oyalama ve ölüm

AKP'nin düsturu yurttan savaş, bölgede savaş. Çözüm süreci afyonuyla Kürtleri yıllardır oyalıyorlar. Bir yandan ölümler durdu diyenler, diğer yandan Uludere'de (Roboski), Paris'te katliam yapıyorlar. Sokağa çıkmanın üzerine kurşun yağdırıyorlar, eli satırlı İBDA-C'cileri, kontrgerillayı, Hizbullahçıları Kürt halkının üstüne salıyorlar. Böyle mi duracak akan kan?

Emperyalistlerle işbirliği, Siyonistlerle dostluk

ABD dünyayı NATO sopasıyla yönetiyor. Türkiye'nin bu kanlı çe-

taye üyeliği AKP döneminde de devam etti. Irak işgal edilirken, Libya bombalanırken AKP Amerikalı ve Avrupalı emperyalistlerle yan yana durdu. Mavi Marmara'da ölenlerin hesabını sormazken Umreye gidip denizleri Kudüs gezilerine dâhil edip Siyonizm'e para kazandırmak reva mıdır?

Zorbalığa başkanlık sistemiyle devam

AKP kendine ya da patronlara diklenene zorbalıkla karşılık veriyor. Muhalefet etmek de, grev yapmak da yasak. 1 Mayıs'a gidene, direniş çadırı kurana düşen su, gaz ve cop. Erdoğan'ın istediği, AKP'nin de seçim programına yazdığı başkanlık sistemi bir zorbalık sistemidir. Hedefi işçiyi, emekçiyi, halkı baskı aracılığıyla susturup haklarını gasp etmektir.

AKP mezara işçi sınıfı iktidara

Örgütlenip birleşmedikçe, mevcut hükümeti devirmedikçe ve iktidara bir işçi emekçi hükümeti ile yerleşmedikçe bu gidişat değişmeyecek. O zaman hedef belli: işçi sınıfı olarak önce AKP'yi mezara göndereceğiz ardından iktidara biz yerleşeceğiz!

Emekçi halkların birliği ve kardeşliği adına MHP'den kurtulmak

Genel seçimlere yaklaşık bir ay kala MHP de seçim bildirgesini açıkladı. Bahçeli, açıklamayı 3 Mayıs'ta yapmalarının tarihi bir zemini olduğunu söyleyerek 3 Mayıs 1944'teki İrkçılık-Turancılık davasına vurgu yaptı. 2. Dünya Savaşı sırasında, milyonlarca insanın katledilmesinin sorumlusu Nazi Almanya'sı ile ittifak yaparak Turancılık macerasına girmek isteyen Nihal Atsız başta olmak üzere birçok kafatasçının yargılanmaya başladığı günü "Türkçülük Günü" olarak savunan Bahçeli, ezkaza kolalisyon ortağı yahut iktidar olurlarsa neler yapabileceklerinin sinyalini daha bildirgenin başında vermiştir.

Bildirgede en uzun kısmı AKP'ye saldırmaya ayıran Bahçeli, seçim vaatlerini sıraladığı kısımlarda MHP'nin işçi-emekçi için neden felaket kaynağı olduğunu ve kesin-

likle çare olamayacağını açık bir şekilde ortaya koymuştur.

- Kamuda taşeron işçiliğe son vereceklerini iddia ederken, özel sektördeki milyonlarca taşeron işçinin durumuyla ilgili ses çıkarmayarak patronların yanında saf tutacağını belli ediyor.

- İşçi sınıfının en temel haklarından olan kıdem tazminatının kaldırılması gündemdeyken bu konuda hiçbir şey söylemeyen Bahçeli, asgari ücreti 1400 TL'ye yükselteceklerini, büyük şehirlerde her ay 100 TL de destek vereceklerini vaat ediyor. Her yıl 700 bin kişiye istihdam sağlayacaklarını. En az 6 milyon işsiz varken...

- İstihdamın nasıl artırılabacağına dair bir açıklama yok. Ekonomik büyüme ortalama yüzde 6.6'ya çıkarılacak ve kişi başına düşen milli

gelir 20 bin dolar olacakmış. Ekonomik vaatler CHP'den bu yana açık arttırmaya çıktı. Bu partilerin hiçbir iktidar olmayacak. Bu yüzden ne söyleseler yanlarına kâr!

- Emeklilerden prim kesintisi yapılmayacakmış. Yaşlı ve engelli aylıkları yükseltilecekmiş. Muhtaç ailelere "hak arama" usulü ile yardım yapılması öngörülüyormuş. Yani, "Talep ederseniz sadaka gibi yardım yaparız ama yoksulluğunuzun çözümü bulmayız. Çünkü her zaman bize muhtaç kalmalısınız." demek istiyor.

- Gün geçtikçe daha fazla kişinin canına kasteden, 1 Mayıs'a katılanları gözaltı kaydı yapmadan depolarda tutan, işkence yapan "kahraman(!) polislerin" gösterge aylıkları yükseltilecekmiş.

- Öğrencilere 10 bin TL yüksek

öğrenim kuponu vereceklermiş. Faizsiz ama dört yılda geri ödenmesi koşuluyla.

- "Terörü" bitirecek, toplumsal huzur ve güveni sağlayacaklarını. Hem de nasıl? Askeri kışlalara hapseden uygulamalara son vererek! Yani daha fazla genç insanın, işçi-emekçi çocuğu yoksul askerlerin ölümüne hazır olun demek istiyor!

- Kadınlarımıza, yaşlılara ve çocuklara yönelik şiddet olaylarında dava zamanasını kaldırılacak; harç ve mahkeme masrafı alınmayacakmış. Ne büyük lütf! Mahkemelerin kadına yönelik şiddet davalarında katili, tecavüzcüyü haklı çıkaran, tecavüzcülere tahrik indirimi veren korkunç kararları ortadayken, masrafları kaldırarak çözüm bulacakmış! Ey Bahçeli Efendi, Özgecan'ın katilinin MHP'nin simgesi bozkurt

işareti yaparken verdiği pozları kimse unutmadı!

Türkiye toplumu "başbuğ" Alpaslan Türkeş'i ve partisini, 1970'li yıllarda sendika hareketinin önderlerinin ve solun katilleri olarak tanıyor. Seni ve partini 1999 Ağustos depreminin ardından mecliste bir gece operasyonu ile geçirilen "mezarda emeklilik yasası" ile biliyor. 1999 ve 2001 ekonomik krizlerinde, ortağı olduğun koalisyonun işçi emekçi düşmanı tutumunu biliyor. Devrimciler "Hayata Dönüş" adı altında cezaevlerinde F-tipini dayatmak amacıyla soğukkanlı bir planla katledilirken, suç ortağı olan MHP'nin başında yine sen vardın.

İşçi ve emekçilerin çözümü ırkçılık değildir. Çözüm bütün işçi sınıfının ortak çıkarlarını geçerli kılmaktır. MHP ise böler!

İşçi düşmanı CHP'ye oy yok!

CHP, seçim kampanyasına önce kendi çapında merak uyandıran "Milletçe alkışlıyoruz." sloganını öne çıkaran, trafonun yanından geçen kedisi ile dikkat çeken reklam filmi ile başladı. Sonra da iddialı seçim vaatlerinin yer aldığı seçim bildirgesi ile gündeme geldi. Bu vaatler arasında neler yok ki: Emekliye yılda iki ikramiyeden 1.500 lira asgari ücrete, 720 lira aile sigortasından faizlerin en az yüzde 80'inin silinmesine ve borçların yapılandırılmasına kadar bir dizi vaatte bulunuyorlar. AKP cephesinden bu vaatlere cevap gecikmedi tabii: "Kaynağı nereden bulacaksınız?". Milyonlarca insanın yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşadığı bir ülkede yüz binlerce liralık arabalara binenler, kol saati takanlar, saraylarında sefa sürenler, elbette kaynak olmadığını düşünebilirler.

Ama sorun kaynaktan çok daha öte. CHP'nin seçim programının işçi ve emekçilere aslında bir şey vaat edemeyecek olmasının sebebi çok daha temelde yatıyor. Vaat edilenler, hele yaklaşan kriz döneminde yapılacak olsa, CHP sermayenin çıkarları ile karşı karşıya gelir. Mesela asgari ücret 1.500 TL olunca sermayedarlar işten işçi çıkarmaya başlar. AKP Soma'dan sonra madenlerde işçilerin koşullarını biraz iyileştirip şov yapmaya kalkıştı, patronlar binlerce işçiyi işten çıkardı. AKP elini kolunu bağladı, seyretti. Aynı şey CHP'ye olursa ne yapar dersiniz? Mesela işten çıkartmayı mı yasaklar? Yoksa o işyerlerini kamulaştırır mı? Hiçbirini yapmaz. Bu yüzden 1.500 liralık asgari ücret koca bir yalandır!

CHP, komşu Yunanistan'da Syriza'nın büyük vaatlerle iktidara geldiğini gördü, ağzı sulandı. Ama Syriza sahtekâr çıktı, CHP de sahtekârın sahtesini hazırlıyor! Nasıl olsa tek başına iktidar olamayacağını biliyor. En iyi ihtimalle AKP ile koalisyon kurar. O zaman da "Programımı uygulayamadım." diyecek. Yalandan kimin başı ağrıması?

Programda neler var?

Seçim programında Türkiye'nin uluslararası alanda ciddi bir rekabet gücüne kavuşması,

ekonomik alanda güçlenmesi, cep telefonu gibi katma değeri yüksek ürünler üretmesi ve bu bağlamda üniversitelerin birer bilgi üretim üssü haline gelmesi savunuluyor. Bu, üretim alanında bir atılım gibi görünse de aslında savunulan bugün Çin'den, Malezya'dan, Vietnam'dan bildiğimiz ucuz, güvencesiz, esnek işgücünün yaygınlaşmasıdır. Uluslararası alanda rekabet edebilmek amacıyla Türkiye'nin sermaye için bir ucuz işgücü cennetine dönüştürülmesidir. Üniversitelerin piyasanın ihtiyaçlarına daha da hizmet edecek şekilde, sermaye ile daha fazla iç içe geçmesidir.

İşsizlik, seçim programında en temel sorunlardan biri olarak ele alınıyor. Peki, çözüm neymiş? Bütün organize sanayi sitelerinde açılacak yatılı meslek liseleri ile iş garantili eğitim getireceklermiş. Siz bunu "meslek lisesi öğrencilerinin gece gündüz demeden staj adı altında köle gibi yıllarca çalıştırılması" olarak okuyun. İşsizliğe getirdikleri çözüm sermaye için daha da ucuz işgücü. Has sermaye partisi olunca tabii "İşten atmak yasaklansın, çalışma hakkı dokunulmaz bir haktır." diyemez, sorunun sağından solundan geçerken işçiye gülüp patronuna hizmet edersin işte böyle.

Kamuda çalışan 800 bin taşeron işçi kadroya geçirilecekmiş. CHP'li belediyelerde taşerona karşı mücadele eden, sendikalaşan işçileri kapının önüne koymasalar insanın inanası geliyor da olmuyor işte. Üstelik toplamda 800 bin değil 2,5 milyon işçi taşeronda çalışıyor. Onlar için CHP programı, özel sektörün kamuyu örnek almasını öngörüyor. Özel sektöre dokunabilirler mi? Bırakın uygulamayı, vaat

bile etmiyorlar.

Sözde seçim barajlarını karşısına alan CHP'nin seçim bildirgesinde, sendikal barajların kaldırılmasının bahsi bile geçmiyor. Kendi ellerindeki belediyelerde ya da örneğin İş Bankası vasıtasıyla ortağı olduğu Şişecam'da sendikal hakları için mücadeleye girişen işçilerin pratikte karşlarına çıkan CHP, patronlar için güvenilir bir adres olduğunu programıyla da gösteriyor.

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak olmaz

CHP'nin seçim programı sadece bu başlıklarla sınırlı değil elbette. Dış politika alanında ABD ve AB emperyalizmleriyle tam bir işbirliğinden, kadınların ezilmişliğine karşı erkek egemenliğinin temellerine dokunmadan yapılacak ve fırsat eşitliği perspektifinden öteye geçemeyen iyileştirmelere, eğitim alanının ticarileştirilmesinden demokratik hakların içerde ve dışarda terörle mücadele adı altında sınırlandırılmasına kadar daha birçok alanda CHP, sistemin sadık bekçisi olduğunu ortaya koyuyor.

CHP'nin listeleri de tıpkı AKP gibi patronlar ve müteahhitlerle doludur. CHP de AKP gibi bir düzen partisidir. AKP, greve çıkan metal işçilerinin karşısında safını seçmiş, MESS hükümeti olduğunu göstermiştir. Kılıçdaroğlu da ilk fırsatta MESS'i ziyaret ederek baş tacı etmiştir. CHP'nin AKP'den farkı, AKP oy toplamak için makarna kömür dağıtırken, CHP'nin seçim meydanlarında bol keseden vaatler savurmasıdır. O halde yağmurdan kaçalım derken doluya tutulmak olmaz. İşçiler, emekçiler için AKP'nin alternatifi CHP olamaz.

Sungur Savran

AKP'de ikili iktidara doğru

Seçim sonrası hükümet formülleri, sanki tek bir AKP varmış gibi tartışılıyor. Oysa seçimin sonuçlarına göre AKP'de bir deprem yaşanması ihtimali yüksek. Bunun önkoşulu elbette HDP'nin barajı geçmesi. HDP barajın altında kalırsa, AKP geriliyor olduğu halde yine de en azından çoğunluğu alarak hükümeti kuracak. Başkanlık sistemini gerçekleştirmek için gerekli anayasa değişikliğini referandumla yollamak için ihtiyaç duyacağı 330 sandalyeyi elde etme ihtimali ise daha düşük. Her durumda, şayet HDP barajı geçemezse AKP'nin krizi ertelenecek, zamana yayılacak.

Buna karşılık, HDP barajı aştığı takdirde, AKP'de ciddi bir kriz dönemi açılması muhtemeldir. Üç dönem tek başına iktidar olan, son genel seçimlerden iki seçmenden birinin desteğini alarak çıkan parti, çoğunluğu ele geçiremezse, ciddi bir sarsıntı yaşayacaktır. Bu hemen hemen kesinlikle Davutoğlu'nun partinin başından ayrılması demektir. O durumda asıl kararlaştırılacak olan şey, partinin yeni başkanı ve başbakan adayının Binali Yıldırım mı, yoksa Abdullah Gül mü olacağıdır. (Binali Yıldırım bir simge isimdir. Onun yerine Erdoğan adına Gül'ü baştan uzak tutacak başka bir isim de düşünülebilir.) Bu seçeneklerden ilkinin Erdoğan'ın partinin gerçek başkanı olarak hâkimiyetinin devam etmesi anlamına geleceği açıktır. Erdoğan partiye hâkim olur ve Yıldırım'ı başkan seçtirebilirse, derhal bir koalisyon ortağı aramaya girişecektir. Bu aşamada AKP ile koalisyon yapacak olan, tarihin önünde Erdoğan iktidarının koltuk değneği olarak damgalanacaktır. HDP, AKP ile koalisyon yapmayacağını toplumun gözleri önünde yaşanan bir tartışma sürecinin ardından taahhüt etti. Zaten Erdoğan'ın "çözüm süreci" karşıtı politikası, bu ortağın MHP olması ihtimalini yükseltiyor. MHP başkanlık sistemine razı olmayacağına göre, Erdoğan açısından kendisine başkanlığın kapısını açmak amacıyla bir erken seçim esas yöneliş olacaktır. Binali Yıldırım'ın

açıklaması da tam bu doğrultudadır.

Ne var ki, cumhurbaşkanı seçiminden bu yana ortaya çıkan gelişmeler, Binali Yıldırım formülünün AKP'yi yatıştırmasının kolay olmadığını gösteriyor. Partinin yeni milletvekillerinin hangisinin hangi kanada yakın olduğunu bilmek zordur, ama iki şey ortadadır. Birincisi, Hüseyin Çelik gibi bütün siyasi kadere Erdoğan'ın iki dudağı arasından çıkacak sözlere bağlı olan birtakım AKP'liler bile Erdoğan'a karşı cepheden tavır almaya başlamışlardır. Bunlar Erdoğan'ın uzun vadede partiye ve temsil ettiği burjuva dilimine yarardan çok zarar, istikrardan çok sarsıntı getireceğini görmüşlerdir. İkincisi, Abdullah Gül bir yandan ABD'den Azerbaycan'a geniş bir uluslararası güçler yelpazesinin, bir yandan da Türkiye burjuvazisinin yaygın kesimlerinin desteğiyle ağır fakat emin adımlarla yükseliş içindedir.

Bu yüzden, AKP'nin oy oranının düşüşüne bağlı olarak Davutoğlu'nun çekilmesinden sonra Gül büyük bir gösterişle partinin genel başkanlığına davet edilebilir. Gül'ün başına geçeceği bir AKP-CHP koalisyon hükümeti işte bu aşamada kurulacaktır (Bunun için gerekli olan formalite, yani Gül'ün milletvekili seçilmesi, Erdoğan'a 2003'te benzer bir durumda başbakanlığın kapısını açan "Siirt formülü" ile yerine getirilebilir). Ya da çok daha küçük bir ihtimalle Erdoğan parti üzerindeki cenderesini aşırı sıkıya kalktırsa, AKP bölünebilir.

Görüldüğü gibi, AKP'de Erdoğan ile Gül arasında bir ikili iktidar dönemi açılıyor. Şayet Gül hükümet kuracak güce kavuşursa, bu aynı zamanda devlet içinde bir cumhurbaşkanı-hükümet arası ikili iktidar durumuna yol açacaktır. Bu çatlağın iki yanı da işçi, emekçi ve ezilenler açısından kurtuluşun yolunu sağlayamaz. Ama çatlağın kendisi işçi sınıfına ve ezilenlere her alanda büyük manevra olanakları sağlayacaktır.

Öyleyse, haydi oylar HDP'ye, barajları yıkalım!

Mustafa Kemal Coşkun

Bir AKP-CHP koalisyonu

Oluşturulmaya çalışılan Yeni Dünya Düzeni ile birlikte son 30 yıldır dünyada ve Türkiye’de büyük bir dönüşüm yaşandığını söylemek artık yeni bir şey değil. Türkiye için düşünüldüğünde ise son 15 yılda bu değişim sürecinin oldukça hızlandığı ve AKP’nin bu değişim sürecinin temel siyasi aktörü olduğu söylenebilir. Elbette ki değişim sadece ekonomik alanda yeni bir sermaye birikim biçimine geçişle sınırlı değil. Her büyük ekonomik değişim sürecinin gerektirdiği gibi aynı zamanda siyasi ve toplumsal-kültürel alanlarda da önemli değişimler yaşanıyor. Ne var ki bu türden değişimler her toplumun kendi özgüllükleri çerçevesinde biçimlenir, bu nedenle her toplumda farklı biçimlerde yaşanır ve farklı türden çatışma ve uzlaşmalara yol açar.

Türkiye’de bu değişim süreci oldukça sancılı geçiyor. Üstelik bu çatışma sadece sınıflar arasında değil fakat aynı zamanda sınıf içi fraksiyonlar arasında gerçekleşiyor. 2011 seçimlerinden sonra ve özellikle de 17-25 Aralık sürecinden sonra AKP-Cemaat kavgası gibi görünen çatışmanın aslında burjuvazinin sınıf içi çatışmasının bir ifadesi olduğunu bilmeyen kalmadı. Bahsedilen değişim sürecine bir de son yıllarda yaşanan dünya ekonomik krizinin etkileri eklince sınıf çatışmasının daha görünür olacağını, ileriki dönemde sınıf mücadelelerinin biraz daha yükseleceğini söylemek yanlış olmaz.

Diğer taraftan sermaye sınıfları arasındaki çatışma daha şiddetli yaşandı, yaşanıyor. Onlar arasındaki mesele sadece bir pazar sorunu da değil; bu çatışma hem siyasi alanda kimin söz sahibi olacağı hem de toplumsal-kültürel alanda sermaye sınıfının hangi fraksiyonunun ideolojisinin hegemone olacağı noktasında düğümleniyor. Hem bu ayrışma hem de yaşanan ekonomik krizin olumsuz etkileri ve sermaye sahibi sınıfların bu durumdan kurtulma çabaları bugün CHP’nin arkasında estirilen rüzgarı anlamamızı sağlıyor. Şöyle ki; bu değişim sürecinde yukarıda bahsettiğimiz çatışma ve bölünmelerin sistemin meşruiyetini tehlikeye sokmaya başladığını söylemek yan-

lış olmaz. Zira AKP’den ve AKP politikalarından hoşnut olmayan önemli bir kesim zaten vardı, ancak bu kesim son dönemde sayıca arttı ve giderek sesini daha fazla yükseltti. AKP artık sanıldığı kadar güçlü değil. Ancak sermayedarlar açısından bu durum hem krizin olumsuz etkileri hem de değişim sürecinin meşruiyeti açısından önemli bir açmaz yaratıyor. Dolayısıyla yaşanan **değişim ve dönüşümün en az çatışmayla ve yumuşak bir biçimde gerçekleşmesi** özellikle sermaye sahibi sınıflar açısından hayati bir önem taşıyor. Bu durumda AKP’nin karşısında CHP’nin güçlenmesi ve bir iktidar alternatifi olarak ortaya çıkması onlar için bulunmaz nimet. Çünkü bu durum çatışmaların artmasına değil fakat daha çok bunun zayıflamasına hizmet edecektir. Zira böylesi bir durumda AKP tek başına iktidar olacak bir oranına ulaşamazsa önümüzdeki seçimin bir AKP-CHP koalisyonu çıkarması işten bile değil. Bu durum çatışma ve ayrışmaların artmasından ziyade bunların çözümü ve normalleşme açısından sermaye sahibi sınıflar için en mantıklı yol olarak görünüyor. **Böylece toplumun büyük kısmının gözünde sistemin meşruiyetinin yeniden inşa edilmesi mümkün olabilecektir.**

Dolayısıyla vurguladığımız şey basitçe şudur: Sermaye sınıflarının çıkarları açısından hem sistemin meşruiyetinin yeniden kurulması hem de ekonomik krizden çıkış ve yaşanan sınıf içi çatışmanın en aza indirilip normalleşmenin ve yumuşak bir geçiş sağlayabilmenin yolu bir AKP-CHP koalisyonudur. Kılıçdaroğlu’nun laiklikten çok yoksulluğa ve işsizliğe vurgu yapması da bu çerçevede okunabilir. **Bu, gerek sınıf içi gerekse sınıflar arası çatışmanın tansiyonunu düşürüp sistemin meşruiyetini yeniden oluşturma çabasıdır.**

Bu nedenle HDP’nin kendi politikasını da yukarıda bahsettiğim olası koalisyonla göre çizmesi daha doğru olacaktır. Zira AKP-CHP koalisyonunun gerek işçi ve emekçilerin çıkarları gerekse Kürt sorunu açısından ne tür getiri ve götürüleri olacağını şimdiden oturuş düşünmek gerekir.

Tayyip Erdoğan Suriye ile savaşa mı hazırlanıyor?

ABD ile İran’ın yaklaşık bir ay önce ulaştığı anlaşma, uygulanması kolay olmayan bir projeyi ortaya çıkardı. Anlaşmanın, genellikle sunulduğundan farklı olarak, yalnızca İran’ın nükleer silahlanma peşinde olmasına karşı “uluslararası toplum”un önlem almasıyla ilgili olmaması ihtimali yüksek. ABD ve AB’nin ısrarlı çabaları, aslında İran konusunda muhtemelen daha derin birtakım niyetler içeriyor. Bu proje bazı bakımlardan ABD’nin bir süre önce Küba’ya yönelik olarak başlattığı diplomatik atak ile benzerlikler taşıyor. İran ile Küba arasında elbette dağlar kadar fark var. Ama her ikisi de ABD hâkimiyetindeki “küresel sistem”den dışlanmış kara koyundu düne kadar. Şimdi Obama yönetimi her ikisinde de bir “açılım” sürecini başlatmaya çalışıyor. Küba’da nihai amaç kapitalizmin restorasyonu (yeniden tesisi). İran’ın ise ekonomisiyle, politikasıyla ve bir son aşamada ideoloji ve kültürüyle “küresel sistem” ile bütünleşmesi hedefleniyor gibi görünüyor. ABD (ve AB) bu sayede, sadece 75 milyonluk bir pazar ve dünyanın en önemli petrol üreticisi ülkelerinden birini dünya sistemiyle bütünleştirmiş olmayacak. Bunun da ötesinde, jeopolitik ve jeostratejik olarak Asya’da Çin’e ve Avrasya’da Rusya’ya karşı geliştirmekte olduğu ikiz kuşatma ve yalıtma politikasında Asya ve Ortadoğu’nun en önemli ülkelerinden birini yanına çekmiş olacak.

Suudi savaş kabinesi

İsrail’in dışında, ABD-İran yakınlaşmasının önünde ikinci engel Ortadoğu İslam dünyasının kanayan yarası mezhepçi politikalarıdır. Burada başı İran’ın Şii molalarıyla bir petrol zenginliği rekabetine girmiş olan zorba Suudi rejimi çekiyor. Kral Abdullah’ın ölümünden sonra başa geçen Kral Selman, selefini gölgede bırakan bir saldırganlık sergiliyor. Yemen’de Şii Husilerin, Suudiler tarafından başa getirilmiş olan başkan Hadi’yi devirmesi karşısında Sünniliğin hâkim olduğu on ülkenin katılımı ve Türkiye’de de AKP hükümetinin açık siyasi desteği ile hava savaşına başladı. Suudi Arabistan bir süre önce Arap Birliği’nden daimi bir silahlı güç kurulması kararını çıkartmıştı. Bu gücün kurulması için bütün ülkelerin onayının beklenmeyeceği ilkesi, askeri gücün bir Sünni mezhepçi güç olarak şekillenmesi niyetini ortaya koyuyordu.

Kral Selman son günlerde Suudi kraliyet ailesi içindeki hiyerarşiye el attı ve saldırgan bir politikanın savunucularını en önemli yerlere getirdi. Kendisi 79 yaşında olan kral, birinci veliahtlığa 56 yaşındaki yeğeni Muhammed bin Nayif’i, ikinci veliahtlığa ise kendi oğlu olan 30 yaşındaki Savunma Bakanı Muhammed bin Selman’ı atadı. Dışişleri Bakanlığı’na ise Washington’da büyükelçilik yapmakta olan şahin eğilimli Adil el Cubeyr’i. (Dışişleri ilk kez kraliyet ailesi dışında birine veriliyor.) Bu yeni bileşimi Suudi rejiminin savaş kabinesi olarak nitelemek olanaklı görünüyor.

Suudilerin bu savaşçı yönelişi içinde ABD-İran yakınlaşmasına sıcak yaklaşması olanaksız. Zaten DAİŞ ve Nusra Cephesi gibi tektirci örgütlere karşı ABD ile İran arasında adı konulmamış bir ittifak oluşması, Sünni mezhepçi cephenin büyük tepkisini topluyor. ABD bu konuda yalpalayıp duruyor; Irak’ta Şii’ler ve İran ile DAİŞ’e karşı işbirliği yaparken,

Yemen’de Sünni cephenin savaşını destekliyor. Ortadoğu’daki mezhepçi iç savaş eğilimleri sürerken ABD-İran dostluğunun gelişmesi son derecede büyük engellerle karşılaşacaktır.

Vahhabiliğin fedaisi Tayyip Erdoğan mı?

Gazetemiz; Ortadoğu çapında bir iç savaş anlamını taşıyan Sünni-Şii savaşının ön koşullarının her geçen gün daha çok kök saldığını, Tayyip Erdoğan’ın bu mücadelede özellikle Suriye’de koyu bir gericiliği temsil eden Suudi resmi mezhebi Vahhabiliğin fedaisi gibi davrandığını uzun zamandır vurguluyor. 2013 ortalarından beri iki gücün arasında Mısır’da Müslüman Kardeşler’in (İhvan) devrilmesi bir kara kedi olarak girdi. İhvan’ı deviren General Sisi’nin ana destekçisi Suudi krallığı iken, Erdoğan İhvan’ın baş hamisi rolüne soyundu. Ama Kral Abdullah’ın ölümünden bu yana bu çatlak aşılımış gibi görünüyor. Şimdi bir yanda İhvan karşıtı Suud ile Kuveyt, bir yanda İhvan yanlısı Katar ile AKP Türkiye’si gittikçe yakınlaşıyor.

Bu yakınlaşmanın Yemen’in ötesinde, Suriye üzerine bir anlaşma içerme ihtimali gittikçe güçleniyor. Bundan yaklaşık bir ay önce ABD yönetiminden bir kaynak, *Huffington Post* gazetesine Suudilerin havadan, Türkiye’nin karadan Suriye’ye saldıracağı yolunda bir haber sızdırmıştı. Şimdilerde ise Türkiye’nin geçtiğimiz sonbaharda ABD ile DAİŞ pazarlığında yeniden gündeme getirdiği “uçuşa yasak bölge” ve “tampon bölgeler” talepleri yeniden konuşulur oldu. Tayyip Erdoğan’ın son haftalarda Kürt sorununa ve “çözüm süreci”ne sırtını dönmesi, Rojava’ya da darbe vurması amaçlanan bir “tampon bölge” politikasıyla da yakından ilgili olabilir.

7 Haziran seçimlerinin AKP’ye ciddi bir yenilgi yaşatması olasılığı, Erdoğan’ın seçimin öncesinde veya sonrasında Türkiye’yi savaşa sürüklemesi tehlikesini artırıyor. Erdoğan’ın iktidarı kolay bırakmayacağını, gerekirse Türkiye’yi bir savaşa bile sokacağını kaç zamandır söylüyoruz. Bu senaryonun temelleri atılıyor. Dikkat!

DİP 3. Kongre belgesi:

Partinin, laiklik, din ve siyasal İslam konusundaki tavrı

Devrimci İşçi Partisi, AKP iktidarı altında dinin toplumsal yaşam ve devlet organizasyonunda giderek hâkim hale gelmesi ve Ortadoğu'da siyasal İslam'ın tekdüze (yani kendine biat etmeyen herkesi dinsiz gören ve ezmeye girişen) gruplar aracılığıyla bayrağını yükseltmesi karşısında, bu meselelere ilişkin tutumunu daha berrak biçimde ortaya koymak amacıyla 3. Kongresi'nde "Partinin laiklik, din ve siyasal İslam konusundaki tavrı" başlıklı bir kararı kabul etti. Aşağıda bu karardan bazı bölümleri yayınlıyoruz.

...
Laikliğin din ve devlet işlerinin ayrılmasından ziyade "devletin dinden bağımsızlaşması" olarak formüle edilmesi gerekmektedir. Laikliğin ajitatif savunusunda ise dinin siyasete karıştırılmaması vurgusu ön plana çıkarılmalıdır. Bu, devletin ve siyasetin işçi sınıfının yararına olacak şekilde dine karışmasına olanak vererek, devrimci programa daha uygun düşer.

Laiklik, siyasal programımızın bir parçası olarak savunulmalıdır. Laikliğin savunusu mutlaka ve mutlaka anti-emperyalizm ve sınıf mücadelesi perspektifi ile el ele yürümelidir. Laiklik adına mevcut kazanımları (anayasanın laikliği benimseyen maddeleri, karma eğitim vb.) sahiplenmekle birlikte laikliği tarihsel ve ideolojik olarak Kemalizme referansla savunmaktan kaçınmak gerekir. Tarihsel olarak laiklik, Fransız Devrimine ve **çok daha vurgulu olarak sosyalizmin bir il-**

kesi olarak ve Ekim Devrimi'ne referansla (Lenin ve Trotskiy dönemi) savunulmalıdır. Savunduğumuz laik siyaset mutlaka işçi sınıfının çıkarları odak alınarak temellendirilmelidir. Bir bakıma laikliği yeniden tanımlamalıyız: Proletarya devleti işçi sınıfının özel mülkiyete, sermayeye ve sömürüye karşı savunma aracıdır. Farklı din ve mezheplerden veya dini inancı olmayan işçileri, kapitalist sınıfa karşı savunmak için kurulur. Bu yüzden dini herhangi bir özellik taşıması gerekir. Çünkü bu, işçi sınıfını sınıf çıkarlarından bütünüyle bağımsız olarak din temelinde böler, kapitalistler karşısında zayıflatır; oysa işçi devletinin işçi sınıfını bölmek yerine birleştirmesi gerekir. Yani **laikliği işçi sınıfının birliğini sağlama amacı ile gerekleştirmeliyiz.**

...
Dinin kamusal değil özel hayat alanına ait bir olgu haline getirilmesi önemli

bir ilke olarak savunulmalıdır.

...
DİP, özellikle işçilerin dinsel inançlarını mücadelede katılmaları önünde bir engel olarak görmemeye devam edecektir. Dinsel inançlar parti üyeliğine engel değildir.

DİP, siyasal İslam'a karşı çıkmakla yetinmez, diğer burjuva ideolojileri gibi onu da yenmek için mücadele eder. Bunun için de temel yöntem olarak İslam karşıtı propagandayı değil, siyasal İslam'dan etkilenen kitleleri sınıf mücadelesi temelinde örgütlemeyi benimser. Kitleler soyut bir laik propagandaya mesafeye yaklaşabilir ancak aynı kitleler İslamcı bir burjuva partisine verdikleri desteğin çok daha fazlasını TÜSİAD'ı, MÜSİAD'ı, TUSKON'uyla topyekûn sermayeye karşı savaşan bir sınıf partisine vereceklerdir.

Kadınların seçimi: AKP'ye hayır!

AKP'nin 380 sayfalık seçim bildirgesinde bu toplumun yarısı olan kadınlar kendilerine sadece dört sayfa yer bulabilmiş. Önce 13 yıllık iktidarı döneminde neler yaptıklarını anlatmışlar, sonra da neler yapacaklarını sıralamışlar. İnsanın yazılanlara bakınca, o dört sayfaya bile yer vermese daha iyi diyesi geliyor. Neler var seçim bildirgesinde?

Kadına yönelik şiddeti körüklemeye devam

Şiddetin ve kadın cinayetlerinin engellenmesi için bir dizi hukuki düzenleme yapıldığı ileri sürülüyor. Bazı önleyici yasaların bu dönemde kabul edildiği doğru olmasına doğru da yeterli mi? Hadi onu geçelim, uygulama kısmını ne yapacağız? Kadın cinayetlerinin AKP döneminde yüzde 1400 artmasını nasıl açıklayacağız? Ne böyle bir sorun tespiti ne de bugüne kadar yapılanlardan farklı yeni bir plan var. Kadınlara karşı işlenen suçları teşvik eden baskıcı politikaların, yaşam tarzının yaygınlaştırılması için AKP'nin izlediği bilinçli politikanın sonuçları ortadayken, AKP kadına karşı şiddetle mücadele eden değil, ondan sorumlu olan taraftır.

Eğitimi de ayağımıza getiriyorlar, istemeyiz!

Seçim bildirgesinde başlı başına bir eğitim bölümü var. Genel eğitim politikasına girmiyoruz. Vurgulamak istediğimiz "Kadın" başlığı altında yer alan çarpıcı bir madde: "Mobil eğitim ve öğretim ekiplelerinin mevsimlik tarım işçileri ile göçer ve yarı göçerlere yönelik sunduğu temel eğitim, yaygın eğitim ve yayım hizmetlerini yaygınlaştıracaktır. Özellikle kız çocukları ve kadınların bu hizmetlerden etkili bir biçimde yararlandırılmalarının zorunlu kılınmasını sağlayacağız." Bu "hizmet" in, özellikle kız çocukları ve kadınlar için yaygınlaştırılmasının sonucu, kız çocuklarının eğitimine katkıda bulunmaktan okulda sosyalleşmelerinin engellenmesi, toplumsal hayatın dışına itilmeleridir.

Kadının yeri evi, işi annelik politikası

Diyorlar ki, "İstihdam imkânlarında, sosyal güvenlik haklarında, girişimcilik desteklerinde, doğum izinlerinde önemli düzenlemeler yaparak, kadınlarımızın toplumdaki konumunu güçlendirdik." Peki

önümüzdeki dönemde ne yapacaklarımı?: "Kadınlarımız için iş ve aile yaşamını uzlaştırma politikalarını hayata geçireceğiz.... Kadın istihdamının artırılmasına yönelik kadınların işgücü piyasasına girişlerini kolaylaştıracak çalışma modelleri oluşturacağız. Kadınlarımızın iş hayatında tutunmalarını kolaylaştırmak amacıyla kaliteli ve hesaplı kreş imkânlarını yaygınlaştıracaktır. ... İşçi ve memur tüm çalışan kadınlarımıza doğuma bağlı olarak ilk çocukta 2 ay, ikinci çocukta 4 ay üçüncü ve üzeri çocukta 6 ay yarı zamanlı, tam ücretli çalışma hakkı ve çocuğun okula başlama yaşına kadar kısmi süreli çalışma hakkı tanyacağız."

Bu vaatlerin ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Bunun anlamı, esnek, güvencesiz, düşük ücretlere çalışmadır. Evden çalışma gibi yöntemlerle kadın işçilerinin sendikasızlığa mahkum edilmesi, evlere hapsedilmesidir. Kadınların her gün biraz daha yoksullaşmasıdır. Biz ise sigortalı, güvenceli, sendikalı çalışma hakkımızı istiyoruz. Çocukların, yaşlıların, hastaların bakımının sadece kadınların omuzlarına yüklenmesine karşı çıkarak babalar için de eşit süreli devredilemez babalık izni, bakım işinin bir kamu hizmeti olması gerektiğini savunuyoruz. Kaliteli ve hesaplı kreşler değil, çalışmak isteyen her kadına iş, her işyerine kreş istiyoruz.

13 yılda yaptıkları yeter!

13 yıllık iktidarı boyunca AKP'nin izlediği kadın düşmanı politikaların sonuçlarını kadınlar her gün biraz daha fazla ödedi. Bugün de, 13 yıldır ne yaptysam bundan sonra da aynı hızla yapmaya devam edeceğim diyor. Buna izin vermeyelim! Kadınların seçiminin de tüm düzen partilerine ve AKP'ye hayır olduğunu gösterelim.

Armağan Tulum

Farklı mezheplere değil, mezpehçiliğe düşmanlık!

Geçmiş yıllardaki seçimlerde de çeşitli dini konular, burjuva partilerin başkanları tarafından seçim meydanlarında işçi ve emekçilerin oylarını kazanmak için kullanılmıştı. Ama büyük ihtimalle daha önce bu kadarına şahit olmamıştık. Cumhurbaşkanı olduğu halde işini sağlama almak gayretiyle bilfiil seçim kampanyası yürüten Erdoğan, çeşitli açılışlar kisvesi altında düzenlediği seçim mitinglerinde elinde Kur'an boy gösteriyor. HDP'nin seçim programında yer alan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılıp yerine inanç hizmetleri bakanlığı kurulması yönündeki politikasını eleştiriyor. Din ve vicdan özgürlükleri adı altında imam hatip okullarını ve onların daha da yaygınlaştırılmasını savunuyor. Oğlu Bilal'i Diyarbakır'dan İzmir'e her yerde bu amaçla seferber ediyor.

Tartışmanın Erdoğan cephesinin sözcülerinden biri de 1 milyonluk lüks makam arabası ile gündeme gelen Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez. 1 milyon lira, eski parayla söylersek 1 trilyon lira! Asgari ücretli 1054 işçinin toplam maaşı! Selahattin Demirtaş, Diyanet İşlerinin yıllık bütçesinin Sağlık Bakanlığı'nın bütçesinin üç katı olduğunu ifade edip 1 milyon liralık aracın niye alındığını sorunca beyefendi, üzülümüş, sıkıntılı günler geçiriyormuş. İbret-i alem olsun diye de aracı iade edeceğini açıkladı. Kime ibret olacak? İşçilerin, emekçilerin, ezilen yoksul halkın ibret alacağı bir şey yok. Kaçak saraylarında sefa sürenlerin de üzerine alındığı, bugüne kadar nerede görülüş?

Mehmet Görmez sadece araç yüzünden değil, Diyanet İşleri Başkanlığı kapatılacak diye de üzülümüş. Diyor ki: "Diyanet İşleri Başkanlığı sıradan bir kamu kurumu değildir, aynı zamanda millet kurumudur. Kurumun toplumsal meşruiyeti, yasal meşruiyetinin önündedir." Bu, toplumun yüzde 99'unun Müslüman olduğu savından hareketle Diyanet İşleri'nin bütün millete hizmet ettiği demagojisinin ürünüdür ve doğru değildir. Çünkü bu topraklarda sayıları az da olsa Hristiyanlar ve Yahudiler de yaşıyor. Ama asıl önemli bu görüş 20 milyon Alevi ve Caferi'yi yok sayıyor. Bunlara bir de Sünni olup da yaşam tarzı olarak laikliği benimsemiş olanları ekleyin. Aslında bir açıdan bakınca Mehmet Görmez haklı, Diyanet İşleri Başkanlığı sıradan bir kamu kurumu değil. Çünkü kamu, bir ülke sınırları içinde yaşayan halkın bütünüdür, kamu kurumu o halkın tümüne hizmet eder. Diyanet İşleri Başkanlığı ise bugün devletin Sünni mezhebine bağlanmasının ve diğer mezheplere karşı ayrımcılığın bir aracıdır. Biz ise devletin dinden bağımsızlaştırılmasını, dinin siyasete karıştırılmamasını savunuyoruz. Bu nedenle de Diyanet'in Sünni mezhebi yerine bütün mezheplere bağlanması yerine, Sünni hiyerarşinin elinden kurtarılacak devletin ve siyasetin dinden bağımsızlaşması alanlarında denetim işlevi görececek bir kuruma dönüştürülmesi gerektiğini ileri sürüyoruz. Bu denetim işlevini vurgulamak bakımından da hem HDP'nin açıkladığı tutumdan, hem de solda uzun zamandır dile getirilen liberal yaklaşımlardan ayrılıyor.

Bugün AKP'nin özellikle Kürt illerinde yaptığı seçim mitinglerinde din üzerinden tartışmaya girmesinin asıl sebebi de partinin gerilemekte olmasıdır. Amacı, daha derin bir krize sürüklenmemek için HDP'nin barajı geçmesini engellemektir. Bunun için de HDP'ye kayacak oyları durdurmak, en kötüsünden azaltabilmek için güttüğü mezhepçi politikayı daha da yüksek sesle ifade ediyor. Mezhepçi politikalar işçi sınıfını böler, zayıflatır. Bugün ihtiyacımız olan, kapitalistler ve onların siyasi temsilcileri karşısında bölünmek değil, birleşmektir. İhtiyacımız olan, laikliği, işçi sınıfının birliğini sağlama temelinde savunmaktır.

Afife Tiyatro Ödülleri mi, banka reklamı mı?

Afife Tiyatro Ödülleri, Türkiye'nin prestijli kültür-sanat organizasyonlarından biridir. İsmi ilk kez 1920'de sahneye çıkan Afife Jale'den alan organizasyon, 1997'den bu yana düzenleniyor. Kadıköy'deki kışık Apollon Tiyatrosu'nda (sonraki Hale, bugünkü Rexx Sineması) sahneye adımını atan, o yıllarda Müslüman ve Türk kadınların oyunculuk yapımları yasak olduğu için "Jale" ismiyle tanıtılan, sonraları takma ismiyle birlikte Afife Jale olarak anılmaya başlanan sanatçının adına düzenlenen organizasyon, şimdilerde maalesef "Yapı Kredi Afife Tiyatro Ödülleri" adıyla sunuluyor. Son yıllarda jürilerin tarafsız-

lığını yitirdiği ve buralara seçilen kişilerin bu görevi layığıyla yerine getirebilecek yetkinliğe sahip olmadıkları, birçok oyuncu, yazar ve yönetmen tarafından sıklıkla vurgulanıyor. Afife Tiyatro Ödülleri'ne yönelik diğer itirazlar arasında, jüri üyelerinin yeterince oyun seyretmediği ve bunun için gerekli planlama yapılmadığı, bazı jüri üyelerinin çeşitli tiyatrolar ve benzeri kurumlarda değerlendirme kapsamına girecek çalışmalarda aktif görev almaları sebebiyle, jüri seçiminde ödüller yönetmeliğinin ihlal edildiği, çok kalabalık olması dolayısıyla bu jürinin oylamadan başka bir şey yapamayacağı şeklindeki eleştiriler dikkat çekiyor.

Bütün bunların en önemli sebeplerinden biri de, tiyatro sanatının diğer birçok sanat dalı gibi sponsorlara muhtaç hale getirilmesidir. Türkiye'de 12 Eylül 1980 darbesinin ardından yaşamın her alanını kısıncasına alan neoliberal ekonomi politikaları, bütün sanat disiplinlerini de serbest piyasa koşullarının çürümüşlüğüne sürüklemiştir. Fotoğraflara iyi bakın: Prestijli bir tiyatro organizasyonunun görsellerine mi, yoksa büyük bir bankanın reklam-tanıtım etkinliğine mi benziyor?! Organizasyonun "Yapı Kredi Afife Tiyatro Ödülleri" ismiyle tanıtılması ve böyle anılması sorunun cevabını veriyor aslında. Peki, ödül törenleri neden yapılır? Soruyu değiştirelim; çeşitli sanat disiplinleri böyle organizasyonlara neden ihtiyaç duyar?

Genç sanatçıları teşvik etmek, yeni eserler yaratırken ve bunları sergilerken ister kamu ister özel sektör olsun, herhangi bir kuruluştan destek alamayan yahut bilinçli olarak almayan sanatçıları desteklemek...Tiyatro festivallerini düşünecek olursak; farklı tarzlardaki oyunları daha geniş kitlelere ulaştırmak, profesyonelce çalışmalar yapan amatör ekiplere daha fazla gösterim imkanı sunmak...Son tahlilde, Afife Jale örneğinde olduğu gibi, büyük yeteneklerin maddi-manevi her yönden desteklenmesi, özellikle kadın sanatçıların toplumsal baskılar ve başka sebepler yüzünden heba olmasını engellemek...

Bu bilgilerden hareketle 27 Nisan'da gerçekleştirilen ödül töre-

nine bakınca, ortaya çıkan tablo hiç de iç açıcı değil. Değerlendirmeye alınan oyun sayısı, yine değerlendirmeye girebilen tiyatro kurumlarının sayısı çok sınırlı. Ana sponsorun düzenlediği genç yetenek yarışması popüler dizi oyuncularının kariyerleri üzerindeki özendirilen bir reklam kampanyası biçiminde. Yapı Kredi CEO'sunun ödül töreninde konuşma yapması da sponsor tahakkümünün çirkin bir göstergesi.

Sanatın ve sanatçının bağımsızlığı böyle ödül törenlerinde ağızla sakız edilirken, Kültür Bakanlığı tiyatroların repertuarlarına kadar müdahale ediyor. Ödenekler tamamen siyasi kararlarla, hükümete ve sisteme muhalefet etmeyecek tiyatrolara veriliyor. Sponsorlar zaten bütün meseleye marka değeri açısından bakıyor. Devlet Tiyatroları da, Şehir Tiyatroları da bürokratların baskılarıyla uysallaştırılıyor.

Bütün bu olumsuzluklar içinde, her zaman olduğu gibi en önemli

görev sanat emekçilerine düşüyor. Devletin baskıları ve özel sektörün sponsorluk kısıncasına karşı tek çözüm, rekabet dayatmasına karşı dayanışmayla cevap vermektir geçiyor. İstanbul Film Festivali'nde Bakur (Kuzey) belgeseline Kültür Bakanlığı'nın uygulamaya çalıştığı sansür karşısında, yaklaşık yüz sinema emekçisinin gösterdiği dayanışma, seyircilerin ve festival yönetiminin de desteğiyle boşa çıkarılmıştı. Buradan hareketle büyütülecek mücadele, her sanat dalına yayılabilir. Ücretsiz ve yarışmasız sanat festivallerinin sayısı dayanışmayla artırılabilir. Böylece toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçiler ve emekçilere, çalışma koşullarının ağırlığı ve gelir yetersizliği sebebiyle festivallere katılmayanlara da ulaşılabilir. En nihayetinde, Afife Jale gibi büyük haksızlıklara uğrayan sanat emekçilerinin anısı, büyük şirketlerin isimlerini öne çıkarmadan yaşatılabilir!

Afife Jale kimdir?

Birinci Dünya Savaşı'nın getirdiği yıkımın ekonomik, siyasal, toplumsal, kültürel... her alanda hissedildiği bir zamanda, 1918'de Darübedayi'ye (bugünkü Şehir Tiyatroları) girer Afife Jale. Böy-

le bir ortamda provalara katılan, ezber yapan ama sahneye çıkamayan Afife'nin şansı 1920'de döner. Darübedayi'nin en ünlü kadın oyuncusu Eliza Binemeciyân'ın aniden kadrodan ayrılıp Paris'e gitmesi üzerine tiyatro yönetimi, Hüseyin Suat'ın "Yamalar" isimli oyunundaki Emel rolünü Afife'ye verir.

Tiyatro tutkusu için ailesini bile karşısına alan, dönemin gerici, muhafazakâr karakterine rağmen, yakaladığı ilk fırsatta hiç tereddüt etmeden sahneye çıkan Afife, Türk ve Müslüman olduğu gizlenmesine rağmen, özellikle pürüzsüz Türkçesi ile kendini belli eder. İnandırıcı oyunculuğuyla daha ilk karşılaşmasında seyirciyi mest eder ve dakikalara alkışlanır Afife Jale. Oyunun

yazarı Hüseyin Suat'ın Afife'yi alnından öperken; "Bizim sahnemize bir sanat fedaisi lazımdı, sen işte o fedaisin." şeklindeki sözleri, oyuncunun türlü zorluklarla geçecek kısa ömrünün habercisi gibidir.

Ünü birkaç gün içinde İstanbul'un her tarafına yayılırken, Türk ve Müslüman oluşu da dilden dile dolaşınca, Afife'nin sahne aldığı her oyun polis baskınlarına uğramaya başlar. Birkaç kez polisten kaçmayı başaran oyuncu, bir süre akrabalarının yanında saklanır. Dışarı çıktığı bir gün yakayı ele veren Afife Jale, Darübedayi'deki sanatçı dostlarının desteği ve kendi dik duruşu sayesinde hem serbest bırakılır hem de Beyoğlu tarafında kalmak şartıyla sahneye çıkmasına izin verilir. Fakat, bu iznin getirdiği rahatlık uzun sürmez. Muhafazakâr kesimlerin homurtuları, belediye yönetiminin baskılara boyun eğmesi ve kimi kaynaklara göre İstanbul'a geri

dönen Eliza Binemeciyân'ın haksız rekabeti sonucunda, Müslüman kadınların sahneye çıkmasının yasak olduğu gerekçesiyle Afife Darübedayi kadrosundan uzaklaştırılır.

Bunun üzerine Burhaneddin Kumpanyası'na giren ve Anadolu turnelerine katılan Afife, birçok genç Türk kadınının sahneye çıkmasına da önyak olur. Aslında, İstanbul'da ve Anadolu'nun çeşitli yörelerinde kimliğini gizleyerek oyunculuk yapan, kantolarda boy gösteren başka Türk kadınları da vardır. Bunlar arasında, 1890'da Amelia takma adıyla sahne alan Kadriye Hanım, gerçek ortaya çıkınca bir paşanın himayesi sayesinde tutuklanmaktan kurtulan şanslı(!) kişilerden biridir. Bildiğimiz kadarıyla, bu konuda en büyük sorunları yaşayan Afife Jale'dir. Hükümetin kumpanyanın sahibi Burhaneddin Bey'e uyguladığı baskılar sonucunda yeniden işsiz kalan genç kadın,

maddi imkânsızlıkların da etkisiyle hastalanır. Şiddetli baş ağrıları çekmeye başlar. Doktorunun yanlış tedavisi yüzünden morfin bağımlısı olur. Cumhuriyetin kuruluşundan sonra Türk kadınlarının sahneye çıkması serbest bırakılınca sahnelere döner. Fakat, morfin bağımlılığının yarattığı ciddi sağlık sorunları sebebiyle tiyatroyu bırakmak zorunda kalır. Ünlü besteci Selahattin Pinar ile yaptığı evlilik ise sadece altı yıl sürer. İlk zamanlar çok mutlu olan Afife, tiyatrodan uzak kaldıkça morfine iyice bağlanır ve sinirleri gün geçtikçe daha çok bozulur. Bu durum değişmeyince Afife'nin ısrarıyla boşanırlar. Morfin bağımlılığından bir türlü kurtulamayan oyuncu, son yıllarını Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde geçirir. 1941'de, daha 39 yaşında iken, tarihi imkansız kederler içinde, hayata veda eder.

Devrimci Marksizm 23. sayısı çıktı! Ana dosya konusu: Ermeni soykırımı

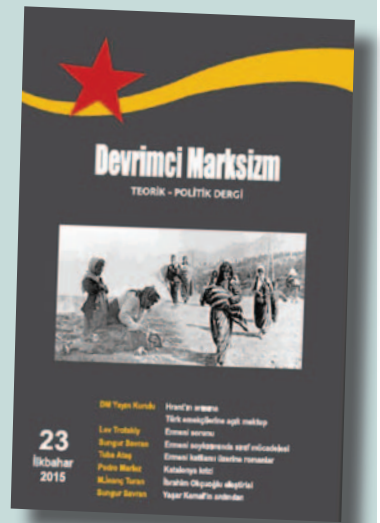
İÇİNDEKİLER

Devrimci Marksizm Ahbarik'in anısına Gururu incinen Türk işçi ve emekçilerine açık mektup Türkiye'nin parçalanması ve Ermeni sorunu Sınıf mücadelesi olarak Ermeni soykırımı Üç roman, kaçan gerçekler ve Ermeni katliamı

Pedro Marlez Katalonya ve İspanya'nın siyasi krizi M. İnanç Turan Sosyalizm ve Stalin üzerine bir kitap Sungur Savran Dört yürekli dev

dmdergi@gmail.com facebook.com/devrimcimarksizm

Eğer şehrinizde Devrimci Marksizm dergisine ulaşamıyorsanız Facebook sayfamıza (facebook.com/devrimcimarksizm) mesaj ya da mail adresimize (dmdergi@gmail.com) e-posta göndererek dergiyi talep edebilirsiniz.

Gençlik mücadelesi

Gençlik hevesi değil, sınıf bilinci!

Mayıs ayını işçi sınıfının uluslararası birlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs ile açtık. Tüm dünyada ve elbette Türkiye’de de işçiler ve emekçiler sokaklara, meydanlara çıkıp haklı taleplerini haykırdılar.

Bulduğumuz her şehirde ve hükümetin yasaklarını tanımayarak İstanbul’da da Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak işçi ve emekçilerle birlikte partimizin saflarında yerimizi aldık. Polisin TOMA’larla, gaz ve ses bombalarıyla, plastik mermilerle gerçekleştirdiği saldırılara karşı, gençliğimizin bize vermiş olduğu tüm enerjiyle direndik direnebildiğimiz kadar!

Gençliğimizi fırsat bilerek soruyorlar bize; “1 Mayıs’ta sokağa çıktın da eline ne geçti?” diye. Zannediyorlar ki biz liselisiyle, üniversiteliyle öğrenci gençlik olarak sokaklara sadece bir günlüğüne macera aramak için, hevesimizi almak için çıkıyoruz. Hayır! Bizler gelecekte insanca bir yaşam sürebilmek için mücadele etmemiz gerektiğini bildiğimizden sokaklara çıkıyoruz.

Günden güne daha da fazla kötüye giden güvencesiz çalışma koşullarına karşı, geleceksizliğe, işsiz-

liğe karşı işçi sınıfıyla beraber mücadeleyi yükseltmek için çıkıyoruz sokaklara. Çünkü bizler biliyoruz ki bugün lise sıralarında, üniversite dersliklerinde olsak bile yarın büyük bir çoğunluğumuz çalışma hayatında yerini aldığıda sömürü çarkının dişlileri arasına da girmiş olacak. Daha şimdiden geçim sıkıntısı sebebiyle yüz binlerce genç güvencesiz ve kayıt dışı işlerde çalışıyor. İşçi ve emekçilerin mevcut çalışma koşulları bugün ve yarın bizler için de geçerli olacak. İşte bu sebeple geleceğimize sahip çıkmak için verdiğimiz mücadeleyi işçi sınıfının mücadelesiyle birleştirmek zorundayız.

Bir ihtimal daha var!

Bugün bu mücadeleyi birleştiriyoruz. Peki ileride mezun olduğumuzda ne yapacağız? Çalıştığımız işyerlerinde birlikte çalıştığımız insanlara karşı patronların çıkarını savunanlardan mı olacağız, yoksa hep birlikte haklarımız için patrona karşı mücadele edenlerden mi? Örneğin Soma’da patronun, maden işçilerinin iş güvenliğini hiçe sayarak kazandığı milyonlardan payını

almak için sessiz kalan bir çalışan mı olacağız, yoksa iş güvenliği için işçilerle beraber mücadele eden bir çalışan mı?

Bizler iş cinayetlerine, çalışma koşullarının gittikçe esnekleştirilmesine, kıdem tazminatının gasp edilmesine karşı çıktığımız için sokaklardaydık ve haykırıyorduk taşeron sisteminin yasaklanmasını, herkese güvenceli iş verilmesini! Soma’da ölen 300’den fazla madencinin faili taşeron sistemine ses çıkartan mı olacağız yoksa sessiz kalan ve bundan para kazanan mı?

Evet, yapabildiği zor da olsa işçi sınıfının çalışma koşullarının kötüleşmesinde gerektiğinde aktarma kayışı olarak, kimi zaman bundan çıkarı olarak da yaşamak mümkün. Ancak böyle bir yaşam, toplumun büyük bir çoğunluğunu yoksulluğa, açlığa ve ölüme sürükleyenlerin tarafını seçenlerin yaşamı olur. Katillerin, sömürücülerin ve onlardan taraf olanların yaşamı! Bizler böyle bir yaşamı reddediyoruz.

Önümüz mücadele!

Bir başkasının yoksulluğu, açlı-

ğı, ölümü üzerinden karnımızı doyurmaya çalışıyor! Hep beraber birlik ve dayanışmayı örgütleyecek ve sömürücülere karşı yılmaz bir mücadelenin nefesleri olacağız. Arkamızda örnek alacağımız, ders çıkaracağımız koca bir mücadele tarihi var. 6 Mayıs, Deniz’in, Yusuf’un ve Hüseyin’in idam edilmelerinin yıl dönümü. 18 Mayıs ise İbrahim Kaypakkaya’nın aylarca işkence yapılarak katledilmesinin yıl dönümü. Deniz, Yusuf ve Hüseyin yaşamlarıyla bu topraklarda devrim için na-

sıl militanca mücadele edileceğini anlattı bizlere. İbrahim ise aylarca uğradığı işkencelere rağmen ser verip sır vermeyişiyse nasıl kararlı, inançlı ve iradeli olunması gerektiğini anlattı. Onlar, genç yaşında bu mücadelede kaybettiklerimizden. Bizler onların ve daha nice devrim yolunda düşenlerin hesabını, sınıf bilincimizi daha da keskinleştirerek ve işçi sınıfının örgütlü mücadelesini yükseltip sömürü düzenini ortadan kaldırarak soracağız.

İTÜ’de artan baskı ve şiddete karşı kitlesel cevap

İTÜ, 24 Nisan günü, tarihinin en yüz kızartıcı olaylarından birini yaşadı. İTÜ öğrencilerine rektörlük emriyle güvenlik ve polis saldırdı, öğrenciler işkence ile gözaltına alındı. 22 Nisan Çarşamba günü, Stratejik Araştırmalar Kulübü adı altında faaliyet gösteren ve İTÜ’ye ırkçılık tohumları ekmeye çalışan faşistler, dışarıdan topladıkları insanlarla okulu bastılar. Okul girişinden elini kolunu sallayarak giren bu kişiler, okulda “solcu” avına başladılar. Merkezi Derslik’e (MED) girip bina içerisindeki her türlü afişli söken bu kişiler, ardından eski rektörlük binasına girip rastgele dört güvenlik görevlisini darp ederek hastanelik ettiler ve ırkçı sloganlarla, küfürlerle okulu terk ettiler.

Bu olaylara karşı İTÜ’yü savunmak için İTÜ öğrencileri, 24 Nisan Cuma günü bir bildiri kaleme alarak MED ve yemekhanede bu bildiri dağıttılar ve okula olayların iç yüzünü anlatan afişlerini asmak istediler. Güvenlik görevlileri ise rektörlüğün afiş asılmasını yasakladığını, o yüzden afiş asılmasına izin vermeyeceklerini

söylediler. Öğrenciler defalarca rektörlüğe giderek rektörlük temsilcileriyle görüşmeye çalıştılar. Aldıkları cevap ise ya toplantı olduğu ya da rektörlük görevlilerinin yemekte olduğu oldu. Bunun üzerine bir kısım öğrenci MED yanındaki kafenin direklerine Ermeni Soykırımı anması yapmak için resimler ve bir pankart astı. DİP’li Öğrenciler de birkaç metre uzağa 1 Mayıs İşçi Bayramı’na öğrencileri davet eden bir başka afiş astı.

Ardından güvenlik görevlileri toplu bir şekilde 1 Mayıs afişinin önüne gelerek “İndirin, yoksa biz indiririz!” dedi. Afişin indirilmeyeceği söylendi. Bunun ardından güvenlik görevlileri olanca sertlikleriyle afişleri indirdiler. Bu sırada birçok öğrenci darp edildi. İki ekip arabası ve bir TOMA’nın okula gelmesinin ardından polisler ve güvenlik görevlileri ortak bir şekilde tekrardan asılan afişe müdahale etti. Engel olmak isteyen öğrencilere plastik mermi sıkıldı. Tüm bu saldırılara rağmen öğrenciler geri çekilmeler ve diğer öğrencilerin alkışları ve desteğiyle tekrardan afişlerini astılar.

Çevik kuvvet ve TOMA’nın verdiği güvenle öğrencilere saldıran güvenlik görevlilerinin öğrencilere soda şişesi ve taş attığı, sandalye fırlattığı, öğrencileri tehdit eden işaretler yaptığı ve küfür ettiği görüldü.

Olaylar sırasında 8 kişi darp edilerek gözaltına alındı. Birçok öğrencinin vücutlarının çeşitli bölgelerinde çatlaklar, ezilmeler meydana geldi. Gözaltına alınan öğrencilere ters kelepçe takıldı. Öğrenciler, polis ve güvenlik tarafından yoğun bir küfür yağmuruna tutuldu. Kadın öğrencilere taciz ve hakaretlerde bulunuldu. “Asırlardır çağdaş” olduğunu iddia eden üniversitenin öğrencilerine reva gördüğü uygulamalar işte bunlar! Her defasında şiddet ortamını yaratan faşistlere değil de öğrencilere saldıran okul yönetimi bir kez daha tarafını belli etti.

27 Nisan Pazartesi günü, Cuma günü saldırıları protesto etmek için İTÜ öğrencileri, akademisyenler ve şiddete maruz kalan öğrencilerin aileleri ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasının ardından ise saldırının afişlere değil, İTÜ öğrencilerinin fikirlerine karşı yapıldığı belirtilerek toplu bir şekilde fakültelelere girilip tüm duvarlara afişler asıldı. Cuma günü öğrencilere saldıran güvenlik, kitlenin kalabalık olması ve medyanın, akademisyenlerin ve ailelerin de orada olması sebebiyle afişlemelere seyirci kalmak zorunda kaldı. İTÜ’nün son zamanlarda gerçekleştirdiği en kitlesel eylem, Cuma günü gerçekleştirilen saldırılarda sorumluluğu bulunan güvenlik amiri ve kimi güvenlik görevlileri hakkında başlatılması istenen soruşturmalar için yapılacak imza kampanyasının çağrısı ile son buldu.

Rekabeti değil dayanışmayı büyütüyoruz!

Bu senenin başında okullardaki sınıflarımızdan toplumdaki sınıflara bir kıvılcım çakmıştık. O kıvılcım büyüyor, şimdi sesimiz biraz daha yüksek çıkıyor! Geçtiğimiz Nisan ayının ortasında çıkan ve git gide daha fazla lise sırasında yerini almaya başlayan *Sınıf* bülteninin üçüncü sayısı deyim yerindeyse 1 Mayıs’a hazırlık sayısı oldu. Geçtiğimiz sayıların geleceğin sınıf mücadelesine kazanılması olduğunu anlattık. Geleceksizliği, eğitimin git gide ticarileşmesini, aile baskısını, okullardaki bazı öğretmenlerin ve okul idaresinin tutumlarını konuştuğumuz sorunlarımızın birbirine ne kadar benzer olduğunu görüyoruz. Artık sadece sorunları değil, çözüm yöntemlerini de tartışmanın zamanı geldi! Bundan sonra İstanbul’da her hafta liseliler olarak Beşiktaş’ta, Bakırköy’de, Avcılar’da ve Kadıköy’de buluşacağız ve liseli gençliğin sorunlarını tartışacağız.

Okullarda, dersanelerde yaşadığımız sorunları ve bu sorunların nasıl çözüleceğini, 1 Mayıs’ın yaklaşmasıyla beraber işçi ve emekçilerin yaşadığı sorunları ve neden işçi sınıfının mücadelelerine destek vermemiz gerektiğini konuştuk. Geleceğin işçileri ve emekçileri olacağımızı ve güvenceli bir

işe sahip olmak için yolumuzun bugünden itibaren mücadeleden geçtiğini ve şimdiden vermeyeceğimiz mücadeleyi, işçi sınıfının mücadelesiyle nasıl birleştirebileceğimizi tartıştık.

Sınıf bülteniyle birlikte hedefimizin daha çok sayıda liseden öğrenciye ulaşarak bir öğrenci mücadelesinin oluşmasına katkı sağlamak olduğunu ve bu mücadelede yetişecek insanların geleceğin sınıf mücadelesine kazanılması olduğunu anlattık.

Geleceksizliği, eğitimin git gide ticarileşmesini, aile baskısını, okullardaki bazı öğretmenlerin ve okul idaresinin tutumlarını konuştuğumuz sorunlarımızın birbirine ne kadar benzer olduğunu görüyoruz. Artık sadece sorunları değil, çözüm yöntemlerini de tartışmanın zamanı geldi! Bundan sonra İstanbul’da her hafta liseliler olarak Beşiktaş’ta, Bakırköy’de, Avcılar’da ve Kadıköy’de buluşacağız ve liseli gençliğin sorunlarını tartışacağız.

Devrimci İşçi Partili Liseliler & Sınıf Bülteni

İşçi düşmanı iktidardan kurtulmak için oylar HDP'ye! İşçi sınıfının alternatifi için İşçiler siyasete, partiye!

7 Haziran'da yapılacak genel seçimlere giderken AKP'nin düşüşte olduğu gözle görülür bir gerçek olarak karşımızda duruyor. Pek çok kamuoyu araştırmasında AKP'nin oyları yüzde 40'ın bile altında gözüküyor. Ancak illa tek tek bu araştırmaları izlemek gerekmez. AKP'nin düşüşünü görmek isteyen Erdoğan'ın çırpınışlarına bakmasını tavsiye ederiz. Erdoğan önce teşekkür turu adı altında Türkiye çapında apaçık seçim mitingleri yapmaya başlamıştı. Bu mitinglerde başkanlık sistemini savunuyor, halktan 400 milletvekili istiyordu. Sonra herhalde kamuoyu araştırmalarında oyların düştüğünü gördü ki bu hamlesinden vazgeçti ve teşekkür turunun iptal edildiği açıklandı. Ancak ya Erdoğan susmayı içine sindiremedi ya da oyların daha da düştüğünü öğrendi ki bu sefer de açılış, ziyaret adı altında fiili seçim mitingleri yapmaya başladı. Tabii 400 milletvekili hedefi çoktan 330'a düşürülmüştü bile. Her fırsatta muhalefete verip veriyor. Bir milliyetçilik kartını oynuyor bir din sömürüsü kartını. Şiir okuyor, şarkı söylüyor, bağırıyor, çağırıyor, yine de kâr etmiyor.

AKP'nin bir diğer korkusu

da HDP'nin barajı aşması. 2002 seçimlerinde yüzde 10 barajını sadece AKP ve CHP geçtiği için, AKP yüzde 34 oyla 368 milletvekili elde etmişti. Daha sonraki seçimlerde ise MHP barajı aşmış, Kürt hareketi ise bağımsız adaylarla meclise girebilmişti. Eğer 2015 seçimlerinde HDP barajı aşarsa AKP'nin bırakın 400 ya da 330'u, tek başına iktidar olmak için gereken 276 sayısını tutturması bile son derece zor gözüküyor. Bu durumda da 13 yıllık işçi düşmanı bir iktidarın düşüşü için HDP'nin seçim başarısı çok önemli bir yerde duruyor. 12 Eylül ürünü anti-demokratik yüzde 10 barajı dün AKP'yi tek başına iktidara taşıdı; bugünse AKP iktidarının sarıldığı bir can simidi işlevi görüyor.

Devrimci İşçi Partisi olarak seçim sürecinin başından itibaren meseleye işçi sınıfının çıkarları açısından yaklaştık. Öncelikle işçi ve emekçilerin taleplerini sahlenecek, CHP gibi düzen partilerinden bağımsız geniş bir cephe kurulması için Birleşik Haziran Hareketi (BHH) ve HDP'ye çağır yaptık. Bu çağrımız HDP'den destek görürken, BHH'nin CHP ile HDP arasında tarafsız kalan bir tutum benimsemesiyle sonuç

suz kaldı. Ardından işçi düşmanı AKP iktidarına karşı işçi sınıfına ve tüm emekçilere barajı aşmak için yüklenme ve HDP'ye oy verme çağrısı yaptık.

Bu çağır yapıldı. HDP yöneticilerinin partimize seçim nedeniyle yaptığı ziyarette, işçi ve emekçilerin taleplerinin öne çıkarılması gerektiği yönünde HDP yöneticileriyle mutabık kalmış olmamız son derece etkili oldu. Ancak gerek HDP'nin aday listelerinde sosyalist ve işçi adayların liberal unsurlara karşı arka sıralara atılması, gerekse de seçim bildirgesinde işçi ve emekçi perspektifinin silik bir biçimde kimlik siyasetinin gölgesinde bırakılması eleştirdiğimiz konular oldu. HDP'ye oy verme görevimizi işçi düşmanı AKP'ye karşı duruşumuzla sınırlandırmak zorunda kaldık. Daha sonra ise HDP Eş Başkanı Demirtaş'ın Habertürk kanalında, Eş Başkan Yardımcısı Meral Danış Beştaş'ın ise CNN Türk kanalında sorulan benzer sorular üzerine AKP ile koalisyon kurulmasına ya da dışarıdan destek verilmesine kapı açması tablonun bir anda karışmasına yol açtı. Bu tutum bizim HDP ile yaptığımız görüşmelerden elde ettiğimiz bilgilerle uyusmuyordu.

Bu yüzden DİP Merkez Komitesi bir bildiri yayınlayarak HDP'yi derhal AKP ile koalisyon kurmayacağını açıklamaya çağırdı. Bu çağrı sadece ilkesel bir duruşun yansıması değildi. HDP'nin, AKP'nin düşüşü karşısında ona koltuk değneği olacak bir pozisyon alması siyasi bir intihar demektir. HDP'nin barajı geçmesi için bile AKP'ye karşı tavırının net olması şarttı. (Bildiri Gerçek gazetesinin sitesinden okunabilir: <http://gercekgazetesi.net/dip-bildirisi/dip-bildirisi-hdp-akp-ile-koalisyon-kurmayacagini-derhal-aciklamalidir>.)

Nitekim çağrımız daha önce HDP'ye oy vermeyi düşünen ve bu açıklama dolayısıyla hayal kırıklığına uğrayan çevrelerde ve daha genel olarak da sol içinde çok yüksek derecede teveccüh gördü. Ardından çağrımız HDP cephesinden de yankı buldu. Önce HDP Eş Başkanı Figen Yüksekdağ, Viyana'daki bir seçim mitinginde "AKP ile koalisyona ihtiyacımız yok." açıklaması yaptı. Ardından Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan bir haber HDP'nin AKP ile koalisyon yapmak istemediğini manşetten ilan etti. Bunu Demirtaş'ın CNN Türk televizyonunda AKP ile koalisyonu en son yapabilecek partinin HDP olduğu, HDP'nin ilkelerinde anlaşılmadığı takdirde koalisyon olmayacağı açıklaması izledi. En sonunda Demirtaş, Fox TV'de çıktığı bir programda açıkça AKP ile koalisyon kurmayacaklarını, bir AKP azınlık hükümetine dışarıdan destek de vermeyeceklerini söyledi. En başta Habertürk kanalında yaptığı açıklamada "Biz ülkeyi hükümete bırakmayız." diyen Demirtaş bu sefer seçimlerden sonra yeniden bir erken seçime gidileceği beklentisini dile getirerek, burjuva düzeninin istikrarını önemseyen bir vurgu yapmaktan da uzak durmuş oldu.

HDP'de yer almadık, almıyoruz da. Eleştirilerimiz de sürüyor. Ancak seçimlerde işçi sınıfı ken-

di öz partisiyle temsil edilemiyor. Bu, hem seçimlere girmek için ağır maddi koşullar barındıran anti-demokratik seçim sisteminin, hem de bağımsız bir sınıf siyasetinin oldukça zor ve çetin koşullarda ağır gelişmesinden dolayı böyle. Bugün işçi düşmanı AKP iktidarının düşüşünü hızlandırmak için HDP'ye oy vermek yine işçi ve emekçilerin çıkarlarını yansıtan en doğru seçenektir. Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfını ve halkımızı bu seçimlerde AKP'yi ve Erdoğan'ı devirmek amacıyla oylarını HDP'ye vermeye çağırıyor.

Ancak oy vermek yetmez. Esas büyük mücadeleler seçimden sonra başlayacak. Türkiye'ye bir iki seçimle demokrasi geleceğini düşünenler yanılıyor. Abdullah Gül'lü, Fethullah Gülen'li, CHP'li, Sarıgül'lü Amerikan muhalefeti sermaye düzenini yeniden ayakları üzerine dikmek için hazırlanıyor. Ekonomik kriz kapıda ve AKP iktidarı kadar bugünün Gül kokulu Amerikan muhalefeti de faturayı işçiye kesmek için hazırlanıyor.

2015'e Birleşik Metal'in 15 bin işçiyi kapsayan greviyle girdik. Şimdi metal fabrikalarında binlerce işçi sarı sendikaya karşı direnişi yükseltiyor. 2015'in hangi sınıfın hanesine yazılacağı yine sınıf mücadeleleriyle belirlenecek. Burjuva demokrasisine karşı işçi demokrasisi genel seçim sandıklarından değil fabrikalarda özgür sendikal tercihler için kurulacak referandum sandıklarından çıkacak. Biz bunu biliyoruz. Ancak genel seçimleri de önemsiyoruz. İşçi düşmanı iktidardan kurtulmak için oylar HDP'ye diyoruz! İşçi sınıfının alternatifini yaratmak için ise 1 Mayıs'ta olduğu gibi çağrımız net: İşçiler siyasete, partiye, devrime!

Devrimci İşçi Partisi
Merkez Komitesi
06 Mayıs 2015

AKP'nin ekmeğine yağ süren kim?

Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP'in), HDP'yi AKP ile koalisyon yapmaya çağırarak açıklamaya çağıran bildirisi solda büyük bir ilgi ve destek görürken kimilerinin saldırılarına maruz kaldı. Proletarya devrimcilerinin, bütün hayatını sol içinde her türlü kışkırtmaya başvurarak dikkatleri şahıslar üzerine çekmeye adanmış provokatörlere cevap vermekten daha önemli işleri var. Buna karşılık, dost yayın Evrensel'in sayfalarında Kürt hareketinin içinden gelen eleştirileri (Fehim Işık) önemseriz. Kürt hareketinde sosyalist solu biraz tanıyan herkes, Türkiye solunda "CHP ve türevleri" diye anılamayacak bir siyasi akım varsa, bunun DİP

olduğunu gayet iyi bilir. Kürt halkının sadık dostu DİP'e "hilkat garibes" türü yüksek kaliteli eleştirilere kalkmadan önce, HDP'nin barajı aşmasını önemseyen bir yazar olarak Işık "AKP'nin ekmeğine yağ" sürenin kim olduğunu sormalıydı. Bildirimiz nettir: HDP'ye oy kullanma niyeti AKP düşmanı ve sola yakın Türkler arasında oldukça yaygınken, parti-nin sözcülerinin AKP ile koalisyona kapı açması, bir intihar politikası niteliği taşıyordu. Bu kesimleri HDP'ye oy kullanmaktan bütünüyle alıkoyacak bir politika. Ne iyi ki HDP yöneticileri de bu açıklamanın HDP'ye oy kaybettirerek AKP'nin ekmeğine yağ süreceğini çabuk kavramışlar-

dır. Öyle olmasa, 25 Nisan ile 4 Mayıs arasında, on gün içinde üçü eş başkanlardan olmak üzere, HDP'nin AKP ile koalisyon yapmaya niyeti olmadığına dair dört açıklama yapılırmıydı? DİP bildirisi, bu açıklamaların yapılmasına vesile olduğu ölçüde, AKP'nin ekmeğine yağ sürmek bir yana, tam tersi HDP'nin oy yitirmesine engel olmuştur.

Kürt halkının hakiki dostları, Kürt hareketine yanlış yaptığı zaman da eleştirisiz biat edenler değil, DİP gibi onun haklarını kararlı biçimde savunurken her koşulda açık yüreklilikle uyarı ve eleştiri yapanlardır. Bu olayda bu, somut ve ikirciksiz biçimde saptanmış olmaktadır.